

**UČENIČKI
DOM
VARAŽDIN**

*list Učeničkog doma Varaždin
br. 11
godina 2014.*

H

A

P

P

Y

Domček

list Učeničkog doma Varaždin

Hallerova aleja 2, Varaždin, broj 11,
školska godina 2013./2014.

odgovorna urednica:
Emilija Koščak, prof.

glavna urednica:
Marijana Baniček

naslovnica i zadnja stranica:
grafika **Stefani Trnovec**

grafička priprema naslovnice i
zadnje stranice lista:

Krešimir Benjak, dipl. dizajner

kolor stranice: fotografije
Ivane Branović i **Lee Tot**

grafička priprema kolor stranica:
Ivana Branović

lektorica:
Valentina Šinjori, prof.

priprema i tisak:
Letis d.o.o.

izdavač:
Učenički dom Varaždin

za izdavača:
Dražen Piskač, prof.

naklada:
250 primjeraka

List je pripremila Novinarska
družina Učeničkog doma Varaždin
sa suradnicima

Članovi Novinarske družine:
Marijana Baniček, Martina Car,
Ana Denžić, Valentina Gazdek,
Dalia Hajdina, Glorija Mrazović,
Renata Trčak, Mihaela Zidarić
i Emanuela Žabčić.

Suradnici:
Ivana Branović, Lea Tot,
Martina Belani
i Martina Cikač, prof

Voditeljica Novinarske družine:
Emilija Koščak, prof.

Riječ urednice

Dragi naši čitatelji!

Nije nas bilo dvije godine. Jesmo li vam nedostajali?! Ponekad ste pitali za nas. Zato smo opet s vama. Ana je u tekstu na zadnjoj stranici poručila: *I nemojte reći da nemate vremena. Želite li, naći ćete ga.* Ona i djevojke iz Novinarske nisu rekle da nemaju vremena, željele su i pronašle su ga. Zahvaljujući tome *Domček* se ponovo rodio.

Pisali smo najviše o vama. O domskim zanimljivostima, o prednostima i nedostatcima života u domu, otpratili smo maturante, vremenoplovom putovali kroz školsku godinu, sudjelovali na smotrama i natjecanjima, razgovarali sa zanimljivim ljudima.

Nadamo se da ćete nas rado čitati.

“...iako još nismo ni dotaknuli egzistencijalne stvari, kao na primjer: Zašto postoji Nešto umjesto Ničeg? Kad ću imati vremena i tko zna kamo nam vrijeme odlazi? Kad je dosta, doista dosta? Čemu služe ljudi? Postoji li život prije smrti? Je li istina da je malo znanja opasna stvar? I ako ptice lete preko duge, zašto ne mogu i ja?” (R. Fulghum)

O tome možda u nekom drugom broju. Pridružite nam se kako bismo lakše pronašli odgovore.

Novinarska družina

Ovako smo pozirali...

...a ovako radili

Imamo novog ravnatelja! Mladost je zamijenila iskustvo.

Jučer tajnik i odgojitelj,

Profesor **Dražen Piskač** naš je novi ravnatelj. Na tom je poslu zamijenio gospodina Zdenka Godeca koji je otišao u zasluženu mirovinu. Mladost je zamijenila iskustvo. Novi ravnatelj ispričao nam je kako mu je na novom poslu te što planira ostvariti u svome ravnateljskom mandatu.

U našem domu radili ste kao tajnik, odgojitelj i na kraju ravnatelj. Koji Vam se od navedenih poslova najviše sviđa i u kojem ste se najbolje snašli?

Prije doma radio sam u Odgojno-popravnom domu u Ivanju, a kada se ukazalo slobodno mjesto u Učeničkom domu Varaždin, zaposlio sam se kao tajnik i taj posao radio trinaest godina. Na radnom mjestu odgojitelja bio sam pet godina, a prije dvije godine započeo je moj ravnateljski mandat. Prije toga sam jednu godinu mijenjao ravnatelja Zdenka zbog bolovanja.

Mislim da sam se u svim poslovima dobro snašao, ali ipak, posao odgojitelja mi se najviše sviđa. Prije mi se posao ravnatelja nije činio tako zahtjevnim kao što stvarno jest, a s obzirom na sve obaveze i odgovornosti koji se s tim poslom vežu.

Nedostaje li Vam rad s učenicima u ulozi odgojitelja?

Da, zato što volim rad s djecom. Volim razgovarati s njima, pomagati im, rješavati probleme ako im se nađu na putu. I dalje se ponekad uključujem u rad Šahovske grupe, Vijeća učenika i povremeno vodim teretanu. Kao odgoji-

telj vodio sam teretanu, Šahovsku grupu i bio koordinator Vijeća učenika te mi to nedostaje, ali kao što sam već naveo, trudim se ostati uključen u navedene aktivnosti.

U jednom od prijašnjih Domčeka pročitala sam kako ne biste više mijenjali radno mjesto, ali sada ipak jeste. Kako to?

Mislim da, na neki način, mogu reći da sam promijenio radno mjesto, no ne i posao jer posao ravnatelja uključuje s jedne strane papirologiju s kojom sam se dobro upoznao radeći kao tajnik, i rad s djecom, što sam radio kao odgojitelj. To mi je iskustvo pomoć u sadašnjem poslu. Kao ravnatelj sam i ekonomski i pedagoški voditelj ustanove.

Čini li Vam se posao ravnatelja zahtjevnijim od posla odgojitelja?

Posao odgojitelja je zahtjevan, ali ipak posao ravnatelja je

Ravnatelj sa šahistima u vrijeme kada je vodio šahovsku grupu

danas ravnatelj

zahtjevniji. Uz posao ravnatelja veže se odgovornost za sve učeni-ke i djelatnike doma.

S obzirom da ne postoji škola za ravnatelje, kako Vi učite taj posao?

Da, ne postoji škola za ravnatelje. Imam dobru suradnju s drugim domovima iz naše regije, posebno s domom iz Čakovca i Virovitice ali i s Domom *Marije Jambrišak* iz Zagreba. Kolege iz tih domova puno mi pomažu. Naravno, učim i iz iskustva te iz svakog problema koji se pojavi.

Imate li neke veće planove vezane uz dom i što planirate kao ravnatelj promijeniti? Hoće li se uskoro obnavljati unutrašnjost doma?

Protekle dvije godine puno se toga napravilo. U okviru projekta *Energentske učinkovitosti* promijenjena je sva vanjska stolarija, stavljena je termofasada i izoliran krov. Želio bih da se promijene podovi koji su u dosta lošem stanju te da se postavi laminat. Na desetom katu je promijenjen namještaj i nadam se da ćemo tako obnoviti sve sobe u razdoblju od nekoliko godina. Kupili smo neke nove uređaje za kuhinju i vešeraj. Postavljen je videonadzor na ključnim mjestima doma. Uz sve navedeno već dvije godine obnavljaju se elektroinstalacije. Teška su vremena za nove investicije, no nadam se da ćemo neke od planova ostvariti.

Je li se promijenio Vaš odnos sa odgojiteljima od kada ste ravnatelj? Jeste li zadovoljni njihovim radom?

Ravnatelj Dražen Piskač, prof.

Mislim da je odnos ostao isti i da se ni odnos odgojitelja prema meni nije promijenio. Kada se javi koji problem, nastojimo to riješiti zajedno. Zadovoljan sam radom svih odgojitelja. Rade vrlo odgovoran i zahtjevan posao. Rezultati to potvrđuju. Naši su učenici uspješni u školi, prosjek ocjena je visok, a i postotak prolaznosti. Rad s učenicima u izbornim programima također je vrijedan pohvala. Uspješni smo na natjecanjima i smotrama u raznim područjima, od sporta, multimedije do kulture. Sve je to pokazatelj dobrog rada odgojitelja i stručnih suradnika.

Što mislite o učenicima doma, o njihovom ponašanju, odgovornosti?

Mislim da su naši učenici jako dobri. Naravno, postoje izuzeci koji su stvarno manjina. Postoje djeca koja zanemaruju školske obaveze, ali i domske, poput održavanja higijene soba. Većina djece je vrlo odgovorna i izvršava svoje obaveze.

Koje je najljepše iskustvo koje Vam se dogodilo u domu?

Ne mogu izdvojiti najljepše iskustvo, ali s obzirom da sam vodio Šahovsku grupu, u jako lijepom sjećanju ostala mi je pobjeda muške šahovske ekipe na regionalnoj *Domijadi* kada smo pobijedili ekipu Bjelovara. Djevojke su već prije pobjeđivale, dok su se dečki uvijek borili s Bjelovarom za prvo mjesto.

Koje biste loše iskustvo izdvojili?

To je svaki put kad se javi problem s učenicima, koji je teško riješiti, ali uvijek se potrudimo riješiti problem onako kako je najbolje za učenika.

Bavite li se još koji sportom?

Trenutno se aktivno bavim tenisom i plivanjem. Uvijek nastojim biti aktivan.

Na što ste u svom životu posebno ponosni?

Na svoju djecu! Imam dvoje djece, dječaka Mirana i djevojčicu Mirtu. Oni su moj najveći uspjeh u životu!

Marijana Baniček

Vremeplov kroz školsku godinu 2013./2014. - prvo polugodište

Rujan, 2013.

Sve je isto kao lani, domom lete novi *fazani*

Fazanka Dalia

Puno je novih lica na domskim hodnicima. Neki zbunjeni, drugi konačno slobodni, treći sigurni što žele i zašto su tu. Sedamdesetak novih učenika upisalo se u dom. Kako se osjećaju, kako nas doživljavaju? Svoje dojmove opisala je fazanka Dalia Hajdina:

“Učenica sam prvog razreda. Stanujem u domu. Kakva je svakodnevica ovdje? Svaki dan je drukčiji. Događaju nam se i učimo nove stvari, kako u domu, tako i u školi. Nije zanimljivo pričati o nekim svakidašnjim ritualima, kao što su škola, hrana, tuširanje, spavanje. Savjeti kako provesti svaki dan što ispunjenije, pustolovnije i zanimljivije? Ne bih znala. Smatram se jednom od monotonijih ljudi. Znam da je najvažnije od svega uz sebe imati

prijatelje, nekog tko će ti i najdosadniji dan pretvoriti u avanturu. Ipak, daleko smo od kuće, od obitelji i prijatelja uz koje smo bili svakodnevno. Trebamo se prilagoditi novim pravilima i uvjetima u novom domu. Na početku je mnogima teško prilagoditi se ljudima, možda drukčijoj hrani, novom okruženju, novoj školi... Ali u tomu i je čar života u domu. Došli smo ovamo pronaći sebe. U tri, četiri godine izgraditi temelje za cijeli život. Neki će nam prijatelji ostati do vijeka, kao i uspomene, kako dobre, tako i loše. Iskoristiti dan kvalitetno znači s osmijehom na licu leći u krevet, ne strahujući od onoga što te čeka sutra.

Najbolje je baviti se barem jednom aktivnošću od mnogih ovdje ponuđenih. Pod aktivno-

stima ne mislim na spavanje ili obaranje rekorda u netuširanju. Mi učenici, stanovnici doma, svi imamo slične rasporede tijekom dana: škola, ručak, slobodno vrijeme, vrijeme učenja, večera... No svatko od nas nosi nešto samo svoje u sadašnjost i budućnost. Jedino što nam je zaista svima isto je to što živimo u istoj ustanovi, hodamo istim hodnicima, jedemo istu hranu i spavamo u istim krevetima. Osjećaš li se ponekad sentimentalno, okreni se oko sebe i zahvali svima koji su ti omogućili da budeš tu gdje si sad. Jer život u domu, čini mi se, označit će jedno prekrasno razdoblje u našim životima, iako to sada još u potpunosti ne shvaćamo.”

Listopad, 2013.

Novi uspjesi Videoskupine

Školska je godina počela uspješno za našu Videoskupinu. Eksperimentalnim filmom *Run* ostvarili su plasman na 18. Filmsku reviju mladeži i 6. Four River Film Festival u Karlovcu te 1. Smotru hrvatskog školskog filma u Sinju. Autori filma Anita Kos i Teo Vukššan te suradnica u filmu Ivona Mrazović s voditeljicom Emilijom Koščak u društvu filmaša iz Hrvatske i cijelog svijeta uživali su u ponudi dobrih fil-

Anita i Teo predstavljaju svoj film na Reviji u Karlovcu

Ivona i Teo s filmašima iz Velike Gorice na Smotri u Sinju

mova, sudjelovali u raznovrsnim filmskim radionicama, izletima na atraktivne lokacije te razmjenjivali iskustva i upijali ideje za nove filmove. Film *Run* na Smotri

u Sinju izabran je među šest najboljih filmova prikazanih u srednjoškolskoj konkurenciji.

Ovi su rezultati svakako poticaj za nove filmove i nove uspjehe.

S kravatama na Dan kravate

Svake godine 18. listopada obilježava se hrvatski i svjetski Dan kravate. Kravata je hrvatski simbol koji je poznat i prepoznatljiv u cijelom svijetu. Na to su nas

Tomislav i Luka s kravatama

Kristijan, Karlo i Gabrijel s odgojiteljicom Metkom

podsjetili učenici 7. odgojne skupine s odgojiteljicom Metkom Janjušević. Obilježili su taj dan u našem domu. Naučili su vezati i počeli učiti nositi kravatu. Podsje-

tili su nas ne samo na Dan kravate, već i na sve druge dane u kojima nositi kravatu ima posebno značenje. Vidimo se s kravatom, ako ne prije, onda svakako na maturi!

Obilježili smo Dane kruha

Ivan i Dario s kuharicom Mirjanom

Listopad je mjesec u kojem se svake godine sjetimo Dana kruha i plodova zemlje. I ove smo godine zajedničkim trudom učenika, odgojitelja i djelatnika kuhinje ispekli kolače i njima počastili sve učenike i djelatnike tijekom zajedničke večere.

Sudjelovali su: **Lucija Skrasigna, Karlo Benko, Lorena Jurišić, Stjepan Hulec, Petar Ričko, Valentina Gazdek, Ema Matijević, Renata Trčak, Mateja Blašković, Monika Kuzmić, Jelena Cik, Dario Halaček i Ivan Marinović.** Pite, kiflice, gibanice, baklave, paprenjaci i druge slastice krasili su domske stolove. Zajedničkom aktivnošću i druženjem prigodom Dana kruha prisjetili smo se kako treba cijeniti *kruh naš svagdašnji* i biti sretan što nam ne nedostaje.

Stjepan i Karlo demonstriraju spretnost

Fazan Antonio i Lovac Josip u borbi za bodove

Zasluzni za fine kolače

Studeni, 2013.

Fazanijada

Nije lako biti gusjenica

Kao i svake godine, tako i ove, pod pokroviteljstvom odgojiteljice Metke Janjušević održana je *Fazanijada*. Dvije ekipe – *Fazani* i *Lovci* odmjeravali su snage u raznim igrama te u kvizu znanja. Sve do kraja bilo je izjednačeno, samo s

jednim bodom razlike pobijedili su *Fazani*. Bilo je napeto, zanimljivo, veselo i zabavno.

Natjecali su se: *Fazani*: *Josipa Ranteš, Marinela Nađ, Antonio Borac, Ivan Deglin, Marija Horvat, Marko Vida, Matija Radić i*

Matija Miklečić. Lovci: *Marijana Baniček, Maja Preksavec, Mihaela Kunić, Karlo Benko, Josip Tropšek, Karlo Smrečki, Stjepan Lončar i Kristijan Mihaljinac. Fazani* su uspješno poletjeli! Neka im takav let bude sve do mature.

Učenici obilježili obljetnicu pada Vukovara

Učenici su se prigodnom prezentacijom prisjetili pada grada Vukovara. Iako su prošle dvadeset i dvije godine, sjećanje na taj tužan dan ne blijedi. **Antonio Borac, Dražen** i **Mihael Baketarić** te **David Adžaga** polusatnom su prezentacijom podsjetili na početak rata u Vukovaru, borbu njegovih branitelja i tragediju koju su doživjeli.

Posebno se istaknuo učenik Antonio Borac koji je ispričao niz zanimljivih i do sada nepoznatih

detalja vezanih uz obranu tog herojskog grada. Pri tome je spomenuo Blagu Zadra, Milu Dedakovića Jastreba i Branka Borkovića - mladog Jastreba, koji su zapovijedali obranom Vukovara, kao i imena agresora čiji je jedini cilj bio uništenje svega hrvatskog. Učimo o prošlosti da bismo lakše razumjeli sadašnjost. Nadamo se da će ova prezentacija pomoći našim učenicima, koji se u vrijeme stradanja Vukovara nisu ni rodili, da lakše razumiju ono što se događa danas.

Dražen, David, Mihael i Antonio prezentiraju

Završnica jesenskog prvenstva doma u nogometu

Pobjednici BiH fanaticosi

Drugo mjesto za HRB

Trećeplasirani Zagorski pajdaši

Kao što se i očekivalo, završnica jesenskog prvenstva doma ove je godine bila vrlo uzbudljiva. U borbi za 3. mjesto iznenađenje. Vegani i Zagorski pajdaši odigrali su zanimljivu utakmicu koja je riješena tek nakon izvođenja penala.

U samom finalu velika borba između BiH Fanaticosa i čvrste i neugodne momčadi HRB. Iako su HRB-ovci povelj preko Šostarića, BiH je preokrenuo nakon velikog truda golovima Ivića i Šarčevića i tako zasluženo osvojio naslov prvaka doma.

Uoči samog finala ekshibicijsku utakmicu odigrale su i djevojke. Saturnice su bile bolje od Snickersica 3:1. Ovo sportsko natjecanje organizirao je voditelj malonogometne domske ekipe odgojitelj Renato Lukavečki.

Lista strijelaca

9 golova
Antonio Sirovec

8 golova
Alen i Mario Hlevnjak

7 golova
Matija Andrašec
i Robert Šostarić

Konačni poredak

1. BiH FANATICOSI

2. HRB

3. ZAGORSKI PAJDAŠI

4. VEGANI

5. ZOGERCI

6. PRIGORCI

7. ČIPSARI

8. ČRNI JAREK

9. ŽOJNA ŽOBA

Studeni i prosinac, 2013.

Obilježavanje Mjeseca borbe protiv ovisnosti

Mjesec borbe protiv ovisnosti u našem je domu obilježen raznim aktivnostima:

1. Izradom plakata na temu ovisnosti

- Sudjelovale su učenice Sara Sudar, Stefani Trnovec, Valentina Gazdek i Lucija Skrašina.

2. Sportom protiv ovisnosti

- odbojkaški susret učenika u dvorani Druge gimnazije
- finale malonogometnog turnira u dvorani SŠŠ-a
- stolnoteniski turnir u domu

3. Radionicom Želim biti...

- radionica za predstavnike svih odgojnih skupina

4. Predavanjem Alkoholizam i mladi

- predavanje liječnice Zemire Medved za sve učenike Navedenim aktivnostima poslana je poruka kako želimo i nadamo se, ne samo mjesecu, već i godinama bez ovisnosti!

Veliki interes učenika za predavanje o ovisnosti

Gostovanje mr.sc. Zemire Medved, dr.med., specijalistice psihijatrije, uže specijalizacije iz socijalne psihijatrije

Alkohol je najpristupačnija, najrasprostranjenija i najopasnija droga za mlade

Povodom Mjeseca borbe protiv ovisnosti ugostili smo liječnicu **Zemiru Medved** koja radi s ovisnicima o alkoholu. Prenosimo vam dio njenog dugogodišnjeg radnog iskustva.

Iako je gospođa Medved ugodna i pristupačna osoba, želja nam je da nikad ne budete njezini pacijenti. Vjerujemo da će vam naš razgovor s njom u tome pomoći.

Kako i kada ste odlučili raditi s ovisnicima o alkoholu?

Od 1986. godine počela sam raditi u Djelatnosti za sveobuhvatnu psihijatrijsku zaštitu Opće bolnice Varaždin na Odjelu za bolesti ovisnosti (tadašnji Bajnski Dvori). Godine 2001. preselili smo se kao psihijatrijska služba u Varaždin gdje i dalje od 2003. godine radim s ovisnicima. Jedno vrijeme život me odveo u neke druge vode, ali samo na kratko, pa se opet vraćam na posao s ovisnicima. Prihvatila sam mjesto voditeljice Odsjeka za bolesti ovisnosti OBV-a, što mi je vjerojatno bilo i predodređeno, a i u skladu s mojim afinitetima.

Kakav je osjećaj prvog susreta s bolesnicima ovisnicima o alkoholu?

Nikad nisam imala ni predrasude ni strah ili negativne osjećaje u odnosu na ovisnice ili ovisnike. Postoji fama da psihijatri više vole raditi s psihijatrijskim bole-

snicima. Također vlada mišljenje da su ovisnici o alkoholu manje vrijedni, da su sami krivi za svoju bolest te da su si to sami priskrbili, za razliku od psihičkih bolesnika koji nisu krivi za svoju bolest. Malo je psihijatarata koji se žele baviti ovisnicima. Raditi s ovisnicima nije ni lako ni jednostavno. Tijekom liječenja, ali i za vrijeme dugotrajne rehabilitacije, mora se raditi ne samo s pacijentima, već i s njihovim obiteljima.

Kojim postupcima tijekom liječenja postižete da se pacijent otvori?

Prvi intervju s pacijentom vrlo je važan. U tijeku tog intervjua možete pridobiti pacijenta, ali ga isto tako možete zauvijek izgubiti. Prigodom prvoga kontakta morate voditi računa o puno stvari - dobro procijeniti samu situaciju prvog intervjua, kao i tjelesne, socijalne i psihičke zdrave snage bolesnika, morate znati vladati sobom, vladati znanjem i osobnim ponašanjem te u krajnosti motivirati pacijenta za suradnju. To je pravo umijeće. Naši su pacijenti vrlo osjetljivi. O tome žele li se otvoriti ili ne, ovisi uspješnost daljnjeg liječenja. Da ne spomi-

Liječnica Zemira Medved govori učenicima

njemo procjenu obiteljske situacije, tzv. konstelacije obiteljskih odnosa gdje mogu postojati zdrave snage, ali i niz opterećujućih čimbenika.

Koliko vremena je potrebno pacijentu da progovori o svom problemu?

To je različito od slučaja do slučaja. Netko se nikada ne otvori, netko se dugo opire. To ovisi o puno faktora, između ostalog i o tome je li pacijent došao svojom voljom (volim reći da je sazio za

liječenje) ili pod prisilom. Naši pacijenti većinom su pritisnuti raznim okolnostima (u obitelji, na poslu, financijskim problemima) pa su tako često prisiljeni sami doći.

Koliko je uspješno izliječenih osoba?

O zaliječenosti od ovisnosti o alkoholu možemo govoriti kad apstinencija od alkohola traje najmanje pet godina. Rezultati istraživanja navode da se 30% ovisnika uspješno izliječi, no ja mislim da to nije realan broj. Podaci iz naše *Udruge zdravog življenja* - Obiteljskog kluba Varaždinske županije govore o uspješnosti izlječenja 10 do 20 % apstinencija od svih ukupno prošlih kroz program odvikavanja od alkohola na Odsjeku za bolesti ovisnosti OBV-a.

U kojoj dobi života se najčešće počinje piti alkohol?

Prvi susret s alkoholom veže se uz adolescenciju, ali se počinje i ranije, znači i prije trinaeste godine. Mladi 15 i 16-godišnjaci izjavljuju da ih je više od 80 % već probalo alkohol, što znači da počinju piti i ranije. U svojoj praksi susrela sam se s 11-godišnjom alkoholiziranom djevojčicom.

Koju ovisnost smatrate za mlade najopasnijom?

U istraživanjima su mnogi uspoređivali sve ovisnosti (uživanje teških droga, nikotina, alkohola i dr.) i to ne samo po smrtnosti, već i prema opasnostima za društvo. Rezultati pokazuju da je alkohol najpristupačnija, najrasprostranjenija i najopasnija droga za mlade.

Koliko je vremena potrebno da se organizam očisti od alkohola?

Treba otprilike pet godina da se čovjek vrati u socijalnom, statusnom, tjelesnom, psihičkom i sveukupnom smislu. Stanje orga-

Ovisnost je mrak. Upali svjetlo! - plakatom su poručile Stefani i Sara

nizma ovisi o tome koliko su mozak i jetra oštećeni. Poznato je da su žene osjetljivije od muškaraca te će prije oboljeti od ciroze jetre.

Može li se trijeznjenje kako ubrzati?

Ne može jer to isključivo ovisi o jetri.

Jesu li vikend opijanja i tulumi kod mladih ovisnost?

To je početak koji vodi prema bolesti. Opijanja vikendom štetna su, ponašanje uvjetovano alkoholom poremećeno je. Dovoljno je šest mjeseci opijanja vikendima da postaneš ovisnik. Što je organizam mlađi, to se brže aktivira mehanizam ovisnosti.

Gdje se nalazi Hrvatska prema broju ovisnika o alkoholu?

Prema svim pokazateljima Hrvatska je na samom vrhu. Istraživanje koje je uključilo 36 nacija, svrstalo je Hrvatsku na peto mjesto. U Hrvatskoj je alkoholizam problem koji se i dalje stavlja pod tepih. Nažalost, mi smo i tranzicijska zemlja, a svjetska kriza koja nas pogađa pridonosi pogoršanju sveukupne socijalne patologije od koje alkoholom uzrokovani poremećaji predstavljaju ono najgore i najskuplje za život i zdravlje cijeloga naroda.

Marijana Baniček

Prosinac, 2013.

Ususret blagdanima

Blagdanski je ugođaj u našem domu. Voditeljice aranžerske i kreativne radionice UZ-a *Domček Varaždin* Jelka Grđan i Gordana Kovač s vrijednim učenicima dolazak Adventa, božićnih i novogodišnjih blagdana obilježile su izradom adventskih vijenaca, blagdanskih čestitki i drugih ukrasa.

Božićno drveće u našem domu

Kićenje bora

Svojim su radovima uljepšali domske prostore i podsjetili nas na dolazak jednog od najljepših i najsvečanijih razdoblja u godini. Na inicijativu medicinske sestre Štefice Zajec dio čestitki namijenjen je humanitarnoj akciji za pomoć djeci bez odgovarajuće roditeljske skrbi. U radu su sudje-

lovali učenici: Ana Denžić, Ivana Orak, Glorija Mrazović, Ružica Višak, Marija Sokač, Petra Štajdohar, Martina Car, Sara Sudar, Stefani Trnovec, Ivan Marinović, David Adžaga, Mateja Blašković, Valentina Stubičar i Raehla Šimon.

Uredništvo

Sudionici kreativne radionice izrađuju božićne ukrase

Predstava kao poklon

Pozdrav prvom polugodištu unatrag i blagdanima unaprijed uputili su članovi Dramske sekcije našeg doma. Voditeljica **Nevenka Dobrijević** i učenici **Monika Kuzmić**, **Mateja Blašković**, **Mihaela Zidarić**, **Iva Pavlović**, **Lorena Jurišić**, **Antonio Borac** i **Ante Šfar** učinili su to poklonivši nam predstavu *Da li se čujemo...*

Zanimljivo, a i pomalo tužno. Potaknulo nas je na razmišljanje. Čujemo li se dobro? Vjerojatno, kao i u predstavi, uglavnom ne ili premalo. Kao što nas je ova predstava učinila bogatijima za jedno lijepo iskustvo, tako učinimo naše blagdane bogatijima time što ćemo više slušati i više čuti.

Monika, Mateja i Lorena u predstavi

Babica Mihaela s obitelji

Sretan završetak! Nestanak struje pomogao je da se čujemo.

Često niste svjesni koliko dijelimo s vama sve vaše

Razmislite o

Još je jedno novo lice u našem domu odgojiteljica **Nevenka Dobrijević**. Otkrili smo koji su je to životni putovi doveli u Učenički dom. Iskustvo rada s mladima došlo je do izražaja u razgovoru s njom te smo za vas zabilježili zanimljive poruke i savjete.

Recite nam nešto o sebi, o svojem školovanju. Koju ste srednju školu i fakultet završili?

Nakon završene gimnazije moj odabir bio je Veterinarski fakultet u Zagrebu.

Gdje ste radili prije zaposlenja u Učeničkom domu?

Nakon završenog fakulteta volontirala sam u jednoj privatnoj veterinarskoj klinici u Zagrebu, a potom sam se zaposlila u veterinarskoj ljekarni. Kao profesor radila sam u Srednjoj školi *Arboretum Opeka* i Srednjoj strukovnoj školi sve do dolaska u Učenički dom.

Možete li usporediti rad s mladima u školi i ovdje u domu?

Smatram da sam imala sreće kao profesor družiti se s mladim ljudima puno više u sklopu praktične nastave, a puno manje u onom klasičnom učioničkom tipu nastave. Puno smo vremena provodili vani, na farmi, okruženi prirodom i životinjama. Često se zbog svih događaja i okolnosti izgubio osjećaj da tu moramo biti, da smo u odnosu profesor-učenik, ni oni ni ja nismo zapravo bili svjesni kad se dešavalo ocjenjivanje. U takvom ambijentu, s mla-

zapravo živimo vaše živote, koliko i kad nas nema tu, tuge i radosti.

riječima **Bitno je očima nevidljivo**

dim ljudima koji su zaista izabrali poziv koji vole, bilo je divno surađivati. Ovdje također nema učionice, zvona, užurbanosti i unatoč opuštenoj atmosferi i druženju s divnim mladim ljudima, kao i na prethodnom poslu osjećaj odgovornosti je velik. Često niste svjesni koliko zapravo živimo vaše živote, koliko i kad nas nema tu, dijelimo s vama sve vaše tuge i radosti.

Sviđa li Vam se novo radno mjesto? Jeste li se uključili kao voditeljica u neke od domskih aktivnosti?

Svako novo radno mjesto je i novi izazov, promjena kojoj se čovjek mora prilagoditi i u toj promjeni pronaći sve ono lijepo i poticajno što će ga motivirati da sretan dolazi na posao i ispunjen s nje ga odlazi. Uključila sam se uz pomoć kolega u neke aktivnosti doma, voditeljica sam Dramske i recitatorske grupe, a želja mi je pokrenuti od sljedeće školske godine nešto vezano uz dobrobit životinja.

Kada bi postojale financijske mogućnosti, što biste u domu promijenili ili poboljšali? Koji sadržaji nedostaju?

Sve je u skladu s mogućnostima. Ideja za promjene ne nedostaje nikome od nas, treba biti strpljiv, korak po korak realizirat ćemo sve što zamislimo.

Bavite li se čime zanimljivim u slobodno vrijeme?

Volim sport, prirodu i životinje. Volim druženja s dragim ljudima. I putovanja.

Odgojiteljica Nevenka Dobrijević u ulozi voditeljice Dramske družine

Tko je u Vašem životu imao najvažniji ili najpozitivniji utjecaj na Vas ili Vam je bio uzor?

Svakako su to moji roditelji i moja baka. I puno divnih, dragih ljudi koje sam sretala u životu, koji su na ovaj ili onaj način promijenili neka moja mišljenja ili stavove, utjecali da se mijenjam. Na bolje, nadam se. Svima njima sam zahvalna.

Koji je vaš omiljeni film, knjiga ili možda citat?

Let iznad kukavičjeg gnijezda, ako govorim kao filmofil, *Doručak kod Tiffanyja*, ako govorim kao nostalgičar, *Poruka u boci*, ako govorim kao romantičar, *Hachiko - priča o psu*, ako govorim kao sve navedeno i kao veterinar, naravno. S knjigama je izbor malo teži, teško bih izdvojila najdražu jer svaki period u životu nosi u literaturi neka nova otkrića. Kao dijete sasvim sigurno su me formirale sve one divne priče poput *Petra Pana*, *Palčića*,

Pinokija, *Ružnog pačeta*, *Pepeljuge*, malo kasnije u životu oduševili su me *Mali princ* i *Mali lord Fauntleroy*, a kad sam pročitala *Doktora Doolitlea* definitivno sam odlučila postati veterinar. Gimnazijsko vrijeme obilježili su Hesse, Goethe i puno klasika koji su bili sastavni dio obavezne lektire. Ne svi. Volim čitati, imati knjigu u rukama, a sve više mi se dešava da se vraćam nekim autorima i djelima, veseli me spoznaja kako ih drukčije doživljavaš, kako sam se promijenila.

Kao odgojiteljica u Učeničkom domu radite s mladima. Imate li neku poruku za njih?

Nisam čovjek od velikih, a ni od puno riječi, smatram da djela ponekad govore više, ali često volim ponavljati jednu divnu rečenicu iz *Malog princa*: *Bitno je očima nevidljivo*. Razmislite o toj poruci.

Martina Belani

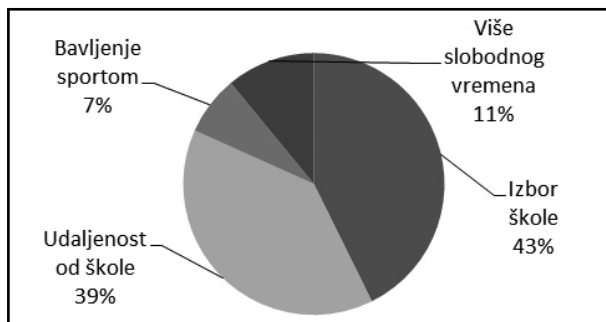
Anketa među učenicima

Prednosti i nedostaci života u domu

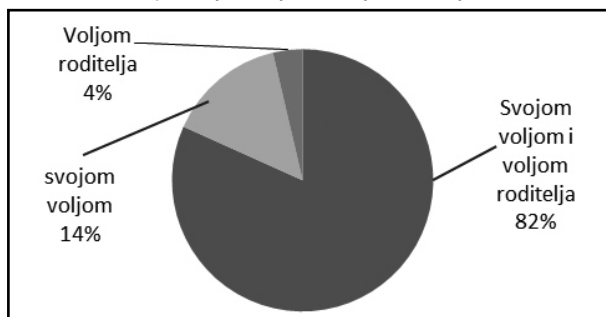
Kako bismo saznali mišljenje učenika o temi ovog broja *Domčeka*, sastavili smo anketu *Prednosti i nedostaci života u domu*, podijelili učenicima po

slučajnom odabiru i zamolili iskrene odgovore. Od stotinjak podijeljenih anketnih upitnika, 80 smo ih dobili natrag. Pitanja su bila vezana za život u domu, koje su prednosti, a koji nedostaci u odnosu na život kod kuće. Hvala svima koji su odvojili vrijeme i sudjelovali u prikupljanju podataka. Analizom odgovora po pojedinim pitanjima saznali smo:

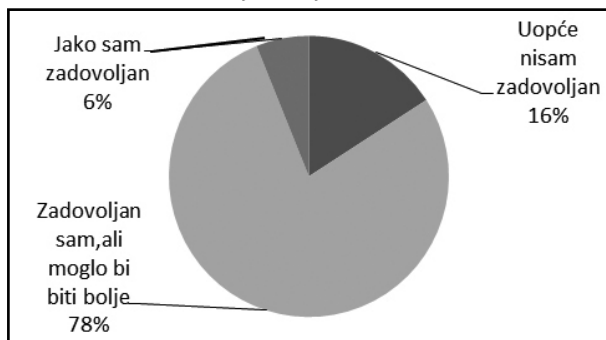
Razlozi upisa u dom

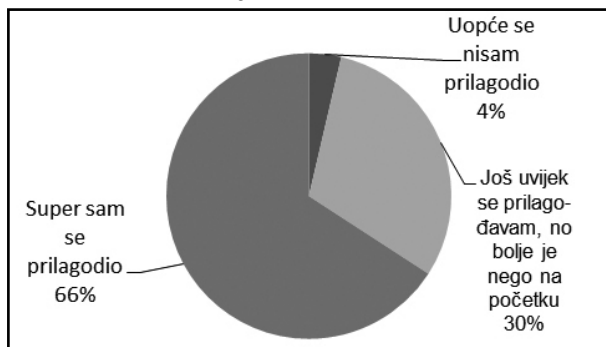
Upis svojom voljom ili voljom roditelja

Zadovoljstvo uvjetima u domu

Prilagodba životu u domu

Koji su razlozi tvoga dolaska u dom?

Najviše je učenika je u dom došlo zbog odabira škole te udaljenosti škole od kuće, da bi izbjegli naporno putovanje i gubljenje vremena. Neki su učenici u domu zbog treniranja u sportskim klubovima, radi više slobodnog vremena, druženja i dužeg jutarnjeg spavanja. **Jesi li se u dom upisao/upisala svojom voljom ili voljom roditelja?**

Uglavnom su se u dom učenici većinom upisali svojom i voljom roditelja, a vrlo mali broj učenika se nije upisao svojom voljom, već isključivo zbog želje svojih roditelja.

Jesi li zadovoljan/zadovoljna uvjetima života u domu? Najveći broj učenika je zadovoljan uvjetima u domu, ali smatraju da bi moglo biti i bolje. Manji broj je onih koji uopće nisu zadovoljni, a ima i onih koji su jako zadovoljni.

Kako si se prilagodio/prilagodila uvjetima u domu?

Najviše učenika odlično se prilagodilo, što nam je bilo drago pročitati. Neki učenici se još uvijek prilagođavaju, no bolje im je nego na početku kada su došli.

Što smatraš prednošću boravka u domu?

Ovim pitanjem željeli smo dobiti odgovore koji se odnose na prednosti boravka u domu u odnosu na boravak kod kuće. Dobili smo odgovore o prednostima boravka u domu bez usporedbe s drugom mogućnošću. Prednost je blizina škole, upoznavanje novih prijatelja i druženje, duže spavanje. Ostane više vremena za učenje, to bi vrijeme učenici izgubili putovanjem.

Što smatraš nedostatkom boravka u domu?

I ovim pitanjem željeli smo dobiti odgovore koji su nedostaci boravka u domu u usporedbi s boravkom kod kuće, ali to je izostalo pri odgovaranju. Učenici su navodili nedostatke vezane za uvjete u domu - lošiju hranu nego prošle godine, ograničeno vrijeme korištenja interneta noću, zatvaranje teretane, preveliku kontrolu.

Marijana Baniček

Nije lako ostaviti dijete u nepoznatom gradu s nepoznatim ljudima

Vezano uz temu broja - prednosti i nedostatke života u domu, željeli smo čuti i mišljenje roditelja. Razgovarali smo s mamom **Evicom Lešić**, predsjednicom Vijeća roditelja našeg doma i članicom Domskog odbora. Njena djeca Ružica i Valentino Višak stanuju u domu, a tu je bio i njezin stariji sin Ivan. Evo što nam je rekla.

Također, neki roditelji misle da djeca u domu imaju previše slobode te da će, ako ih upišu u dom, postati alkoholičari, drogeraši i sl. što je po mojem mišljenju apsurdno jer ako dijete pođe putem ovisnosti, ono će krenuti tim

“Moj prvi susret s domom izazvao je kod mene čudan osjećaj jer su do tada moja djeca uvijek bila uz mene i nikad se nismo razdvajali. Bilo mi je jako teško ostaviti dijete u nepoznatom gradu s nepoznatim ljudima, no iznenadilo me kako se Ivan dobro snašao. S Ružicom je bilo teže jer je bila jako vezana uz mene, a Valentino je kod kuće uvijek nešto radio - kosio travu, šišao živicu i sl. pa mu je u početku u domu bilo jako dosadno. No, nakon nekog vremena svi smo se naviknuli. Puno je lakše sada nego u početku.

Prednost života u domu je to što djeca, iako su jako mlada kad dođu u dom, postanu samostalna, dok je veliki nedostatak to što su udaljeni od obitelji i prijatelja. Zadovoljna sam uslugama koje se pružaju djeci u domu, a koliko sam primijetila, i moja djeca su ovdje zadovoljna. S obzirom na cijenu smještaja, ne bi ni bilo u redu tražiti nešto više. Svi znamo kakva je situacija u državi, a i u svijetu. Meni osobno je najvažnije to što znam da su mi djeca ovdje sigurna, da ih uvijek netko nadgleda i pazi. Nisam se bojala za njih jer sam uvijek puno razgovarala s njima i nastojala ih naučiti razlučiti dobro od lošeg.

Mama Evica Lešić s djecom Ružicom i Valentinom u domu

Vrlo je važna suradnja roditelja s djelatnicima doma, jer im šaljemo već formiranu djecu i oni ih ne mogu preodgojiti. Njihov je posao da brinu o njima dok nas nema te da nas obavijeste ako se nešto dogodi. Svim roditeljima koji se dvoume savjetovala bih da upišu djecu u dom samo ako im vjeruju i misle da su spremni odvojiti se od obitelji.

putem bilo u domu ili ne. Zato je, ponavljam, najvažnije povjerenje koje roditelj ima u svoje dijete.”

Mama Evica Lešić na kraju je poručila učenicima: “Ako ste se odlučili za život u domu, ponašajte se u skladu s tim. Važno je da poštujete roditelje i odgojitelje, jer ako ste došli ovamo samo zato da budete jedan više i da pravite gluposti - nema napretka!”

Glorija Mrazović

Prednosti boravka u domu brojnije

Učenički dom je odgojno obrazovna ustanova u kojoj su učenicima srednjih škola koji se školuju izvan mjesta stanovanja organizirani smještaj i prehrana, obrazovni rad te kulturne i društvene aktivnosti.

Psihologinja Martina u druženju s učenicama

Učenički domovi imaju više-struku ulogu u životima učenika, dok su učenici temeljni čimbenik života i rada svakog doma (prema Rosić, 2007.). Iako je osnovna zadaća učenika završiti odabranu školu, za što imaju sve potrebne uvjete, oni u domovima žive, zadovoljavaju sve svoje biološke, društvene ali i odgojne potrebe. Zato se u učeničkim domovima, uz obaveze vezane prvenstveno za školu, organiziraju i raznolike izvannastavne aktivnosti. Na taj se način učenike potiče da slobodno izraze svoju osobnost, kreativnost, razvijaju motoričke i organizacijske sposobnosti, što će im pomoći na putu odrastanja u odgovorne i zadovoljne pojedince. (Klapan, 1996., prema Rosić, 2007.).

Iz samog uvoda vidljivo je da život učenika u učeničkom domu

može imati mnoge **prednosti**. Boravak u domu učenicima omogućava da vrlo malo svog vremena provode na putu do škole i natrag. Uzevši u obzir da u Varaždinskoj županiji gotovo sve srednje škole imaju nastavu ujutro, učenici mogu duže spavati, ne bude se ranom zorom kako bi stigli na autobus ili vlak. Odmorniji odlaze u školu, a nakon nastave ostaje im dovoljno vremena i za odmor prije učenja. S obzirom da se mladi u toj dobi vrlo aktivno razvijaju i fizički i psihički, odmor nakon nastave izuzetno je bitan kako bi koncentracija za vrijeme učenja bila adekvatna, a učinak učenja maksimalan. Nadalje, najveći broj učenika u učeničke domove dolazi iz manjih mjesta ili gradova, gdje su mogućnosti za izvannastavne aktivnosti ili oda-

bir hobija, pa i širenje društvene mreže ograničeni. Dolaskom u veći grad taj se odabir automatski povećava, omogućavajući učeniku da razvije svoje potencijale u skladu sa željama i potrebama, a u tome će mu u domu uvijek pomoći i netko od odgojitelja ili stručnih suradnika, dakle osoba osposobljenih za odgojno obrazovni rad s mladima. Sljedeća se prednost odnosi na razvoj samostalnosti i samopoštovanja. Naime, adolescencija je razdoblje u kojem se djeca postupno odvajaju od roditelja, tražeći od njih svojevrsnu samostalnost u odabranim područjima, dok s druge strane i dalje žele osjećati pripadnost obitelji. Dakle, iako se dolaskom u dom učenici ne odvajaju u potpunosti od roditelja i roditeljske brige, a o njihovoj dobrobiti i ispunjavanju obaveza uvelike brinu i radnici doma, pogotovo odgojitelji, učenici ipak moraju naučiti brinuti se i sami za sebe u mnogim aspektima života o kojima do tada nisu ni razmišljali. S obzirom na njihovu želju za samostalnošću, ta činjenica može pozitivno utjecati na njih kroz razvoj samopouzdanja i samopoštovanja, pogotovo ako uspješno obavljaju sve zadatke koji su pred njih postavljeni. Zato su učenici koji borave u domu samostalnjiji od svojih vršnjaka koji ostaju u roditeljskim domovima, a isto tako vjerujem i da su bolje pripremljeni za sve što donosi završetak srednjoškolskog obrazovanja, bio to nastavak obrazovanja na fakultetu, ili pak ulazak u svijet rada. Osim roditelja i bliže obi-

su i dugotrajnije od nedostataka

telji, značajan i sve veći utjecaj u psihosocijalnom razvoju adolescenata imaju njihovi vršnjaci, pogotovo prijatelji, koji postaju važniji od obitelji i s kojima se učenici družu, uspoređuju, ulaze u romantične veze i slično.

Istraživanja su pokazala da u adolescenciji interakcija s vršnjacima čini velik dio svakodnevnih interpersonalnih odnosa svih učenika, a ti su odnosi nužni za zdrav kognitivni, emocionalni i socijalni razvoj. U domu su svi učenici poput velike obitelji i žive zajedno, gotovo svo vrijeme moraju biti u interakciji s drugim učenicima, počevši od *cimera* u sobama, preko učenika na istom katu i odgojnoj skupini, sve do onih s kojima se susreću na obrocima ili slobodnim aktivnostima. Zbog stalne interakcije, ali i dostupnosti, učenici koji žive u učeničkom domu ne samo da se nauče na suživot i dijeljenje s drugima, već imaju puno veće mogućnosti pronaći prave prijatelje s kojima dijele zajedničke interese, a to su prijateljstva koja traju zauvijek.

Ipak, navedene prednosti u određenim slučajevima mogu se pretvoriti u **nedostatke**. Bez obzira na ranije spomenutu težnju adolescenata za samostalnošću, određenom broju učenika adaptacija na istovremenu udaljenost od obitelji, nove uvjete života i povećan broj obaveza teško pada. Kada se tome pridoda i usamljenost, nedostatak nije teško pronaći i oni zagorčavaju živote mladim učenicima. Srećom, ti problemi u prilagodbi najčešće traju prvih mjesec do dva boravka u domu i

prestaju nakon što učenici uvide da se počinju snalaziti i pronalaziti prve prijatelje s kojima provode vrijeme. No, neki se mladi nikada ne prilagode, iako i odgojitelji i medicinske sestre i stručni suradnici razgovorima, radionicama, savjetima na sve načine rade na tome da adaptacija prođe što bezbolnije. Što zbog jake povezanosti s užom obitelji, zbog teškoća u sklapanju prijateljstava i sramežljivosti, a što zbog odgoja koji im onemogućava da se priviknu na život drugačiji od onog koji su vodili kod kuće, određeni broj učenika odluči se vratiti kući i putovati u školu.

Osim toga, u određenim se slučajevima i sam odabir društva i ponašanje u skladu s vršnjacima može smatrati nedostatkom. Adolescenti nižeg samopoštovanja vrlo često za sebe ne odabiru najpovoljnije društvo, već se trude svidjeti svima, pa i onima koji ih samo žele iskoristiti za vlastitu dobrobit ili zabavu. Ako tome dodamo i povodljivost i naivnost, koje se vrlo često javljaju u kombinaciji sa željom da se svide drugima, u dobi adolescencije, koja

je sama po sebi krhka, kao rezultat ćemo ponekad dobiti učenika koji neće ispunjavati svoje školske obaveze adekvatno. Češće će kršiti i odredbe Pravilnika o kućnom redu no što će to činiti samopouzdan učenik, siguran u sebe. Iako se navedenom učeniku boravak u domu ne mora činiti kao nedostatak, zbog nemogućnosti zauzimanja čvrstog stava i obrane samoga sebe, život u učeničkom domu, gdje je okružen različitim utjecajima različitih učenika, nije adekvatan za pozitivno obavljanje primarne funkcije, odnosno ispunjavanje srednjoškolskih obaveza.

U želji da saznam što učenici misle o ovoj temi, razgovarala sam sa članovima Vijeća učenika Učeničkog doma Varaždin. Redom su se složili da su prednosti boravka u domu brojnije i dugotrajnije od nedostataka, ali i da nisu svi učenici materijal za dom, a oni sami to objašnjavaju različitim odgojem mladih. Sve navedene prednosti prepoznali su i sami i potvrdili da su u njihovom slučaju one istinite.

Martina Cikač, prof. psihologije

Vijeće učenika s voditeljicom Martinom

Riječ imaju maturanti

Dom je dobra ustanova za razvijanje daljnjih životnih ciljeva

Još jedan kraj. Njima i početak. Oni su ovogodišnja generacija maturanata: Martina, Petra, Valentina, Karlo, Ante, Matija, Elvis, Gabriel, Jakov, Juraj, Draženka, Ivan... ili Ledač, Vider, Mony, Šofo, Kuzma, Miki, Čoba, Mrvica, Plavuša, Deda, Lesi, Riđa, Miško, Tropi, Hlebo, Beti, Tina, Raha, Nina, Robi...

Njih 44! Neki su bili kod nas tri, neki četiri, a neki i manje godina. I ove su godine maturanti o boravku u domu pisali u anketi. Eto, što smo saznali.

Kao prednosti života u domu maturanti navode više vremena za odmor, blizinu škole, redovite obroke, stjecanje samostalnosti, prijatelje i odgojitelje te medicinsku sestru pri ruci kad ti trebaju, više vremena za učenje, a i druženje.

Nedostaci su: hrana, stare sobe i stari namještaj, nema TV-a, spor internet, nedostatak WC

papira u sanitarnim čvorovima...

Od događaja koji će im ostati u sjećanju izdvojili su: Domijadu 2013., ugodne razgovore s *cimerima*, fazanijade, Smotru UZ-a u Zagrebu, maškare, božićne predstave, Dane kruha.

Po završetku srednje škole planiraju: nastaviti školovanje (29), zaposliti se (12) i drugo (još nisu sigurni u svoju odluku.)

Kao i svi stariji, tako i oni brinu se za generacije iza sebe te predlažu sljedeće za poboljšanje života u domu: novi namještaj,

Završili su sljedeće škole i zanimanja:

Škola	Br.
Druga gimnazija	2
Elektrostrojarska škola	6
Glazbena škola	6
Gospodarska škola	9
Graditeljska, prirodoslovna i rudarska škola	3
Medicinska škola	5
Prva gimnazija	1
Srednja strukovna škola	5
Strojarska i prometna škola	7

Maturanti polažu domsku maturu

bolju hranu, neograničeni internet, više sportova, više kontrole, slušanje glazbe za vrijeme jela, obojiti zidove.

Poruke onima koji ostaju ili tek dolaze u dom:

* Ovo će vam biti najbolje godine u životu, morate puno komunicirati s djelatnicima, uključite se u ponuđene aktivnosti.

* Živi život dok si mlad!

* Iskoristite svoje vrijeme, i za zabavu i za učenje.

* Dom je dobra ustanova za razvijanje daljnjih životnih ciljeva.

* Samo rad i trud! Budite dobri i poslušni!

Renata Trčak i Valentina Gazdek

O jednom lijepom domskom prijateljstvu

Četiri godine zajedno

Magdalena Bačanek, Elizabeta Jadan i Anamarija Trcak zajedno su od prvog dana u domu u grupi odgojiteljice Devčić, na trećem katu u sobi 19. Pročitajte kako im je bilo zajedno proteklih četiriju godina i koje

će uspomene ponijeti sa sobom. Elizabeta Jadan pohađa Glazbenu školu Varaždin, Magdalena Bačanek također, a Anamarija uz Glazbenu školu polazi i Srednju strukovnu školu, zanimanje drvodjelski tehničar.

Fazanke Anamarija, Magdalena i Elizabeta prije četiri godine...

...i maturantice danas

Kako je bilo na početku?

Anamarija: Trebalo nam je vremena da se upoznamo i prilagodimo jedna drugoj. Bilo je teško odvojiti se od obitelji i početi živjeti s dvjema nepoznatim osobama u nepoznatoj okolini.

Kako je sad na kraju? Jeste li zadovoljne boravkom u domu u zajedničkoj sobi?

Magdalena: Nikada mi nije bilo dosadno uz *cimerice*, uvijek smo se znale zabaviti i dobro nasmijati. Dom mi je pružio osjećaj sigurnosti i zato ga smatram drugom obitelji. Negativno je to što se s još dvije djevojke u sobi gubi privatnost.

Elizabeta: Tijekom ovih četiriju godina osamostalila sam se, naučila dijeliti, izvršavati svoje obaveze, naučila sam pomagati te stekla nezaboravna prijateljstva.

Anamarija: Slažem se s djevojkama, bilo je svega - i onog dobrog i onog lošeg, ali nikada nije bilo dosadno. Uvijek smo bile tu jedna za drugu.

Družite li se u domu i s drugim mladima ili ste uglavnom u sobi?

Magdalena: Družimo se uglavnom s većinom glazbenika iz naše škole.

Što će vam najviše ostati urezano u sjećanje iz boravka u zajedničkoj sobi?

Magdalena: Domski život s *cimericama* i sudjelovanje u filmu *Bakina zrnca* domske videoskupine.

Anamarija: Nezaboravni dani s dvjema najboljim *cimericama* bez kojih ne bih nikako mogla te sjećanje na odgojiteljicu koja je bila tu uvijek uz nas.

Elizabeta: Prijateljstva koja sam stekla ovdje i koja ću pokušavati održavati i dalje, samim time i odgojiteljica koja nas je uvijek podržavala, bodrila i ukazivala na naše pogreške pomažući nam riješiti ih.

Koji su vam planovi za budućnost?

Anamarija: Planiram na *faks*, ali sam neodlučna - možda odem u Rijeku.

Elizabeta: Ja planiram u Zagreb na Glazbenu akademiju.

Magdalena: Ja bih željela upisati u Zagrebu Glazbenu akademiju - solo pjevanje i/ili klavir.

Što biste poručile generacijama koje dolaze?

Elizabeta: Budite hrabri, opuštene, otvoreni, komunikativni, zabavite se i ono najbitnije - trudite se radi vašeg života i zbog vaših roditelja koji su vam ovo sve omogućili.

Magdalena: Uživajte, ali se primite i posla, odradite svoje obaveze. Imate priliku za nova prijateljstva, ne zaboravite da u domu možete uvijek pronaći potrebnu pomoć.

Anamarija: Prvenstveno vam je ovo prilika za upoznavanje novih ljudi, prilagođavanje novim uvjetima i za osamostaljenje. Uživajte, ali nemojte zaboraviti, ovdje ste radi obrazovanja i pripreme za život koji vas čeka.

Iako sam u sobi nasuprot, nisam se do sada pobliže upoznala s djevojkama. Razlog tome su različite škole te mnoge druge obaveze i aktivnosti. No, sudjelovanjem u Novinarskoj grupi dobila sam priliku upoznati ih prije nego odu. I drago mi je zbog toga.

Emanuela Žabčić

Doviđenja i sretno!

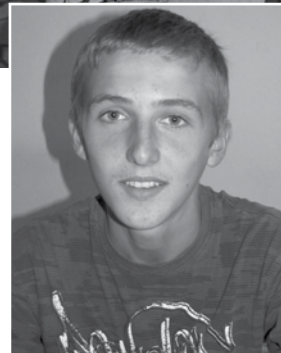
Fotografija za uspomenu. Adela i Marija
s maturanticama 2. odgojne skupine

Slavlje maturanata 9. i 5. odgojne skupine

Najmaturanti
Stjepan i Lorena

Ovako su izgledali pri dolasku u dom

Pjesma za kraj

MATURANTI 2013./2014.

Magdalena Bačanek

Dražen Baketarić

Gabrijel Čuček

Franjo Dojder

Monika Grgić

Josip Hlebić

Damjan Hojsak

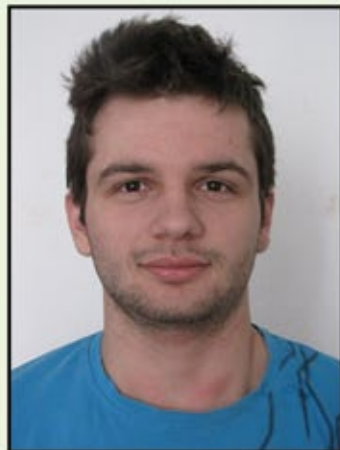
Silvio Hršak

Stjepan Hulec

Martina Ivanušić

Robert Ivić

Elizabeta Jadan

Mijo Jurić

Lorena Jurišić

Jure Knežević

Karlo Kranjec

Petra Kulko

Mirko Kuzmić

Draženka Kuzminski

Danijela Ledinski

Matija Ledinski

Karlo Lesičar

Martina Matic

Monika Nekić

Iva Pavlović

Mateo Ružić

Karlo Smrečki

Marija Sokač

Jakov Spevec

Josip Stanković

Valentina Stubičar

Dejan Svržnjak

Ante Šafar

Ivan Šarčević

Mateja Šilinić

Rahela Šimon

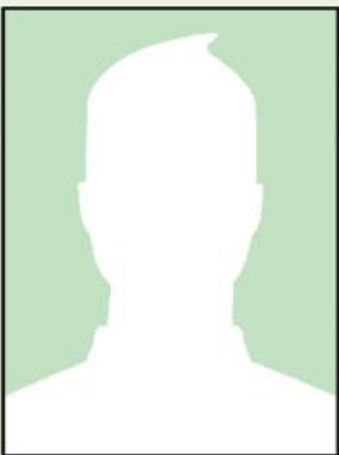
Karolina Štefanović

Anamarija Trcak

Josip Tropšek

Mario Viderščak

Ružica Višak

Elvis Vlaović

Mihaela Zidarić

Natalija Žabčić

fotografirala:
Lea Tot

Svaki život ima uspona i padova, ali treba ići prema svojem cilju koji će se jednoga dana sigurno ostvariti.

Glazba je moja ispravna odluka

Valentino u Areni, Varaždin. Koncert Klape Kampanel i Nene Belana & Fiumensa održan je početkom veljače. Središnja je osoba ovog koncerta romantičar Neno Belan, hrvatski pjevač, skladatelj pop-rock glazbe i glazbe mediteranskog duha. Obožavatelj šilterkapa (ili samo simpatični Neno) otkrio je neke crtice iz svojih mlađih dana kao i put do današnjeg uspjeha. Upoznajmo Nenu Belana.

Tko je Neno Belan?

Normalna sam osoba, kao i većina drugih, jedino što sam, više od drugih, pod ogledalom javnosti. Društvena sam osoba, volim izlaziti s prijateljima, pogledati film, kuhati mediteransku hranu - pašte i rižoto sa škampima. Živim normalan život.

Rođeni ste 2. 2. 62. Je li Vam broj 2 sretan broj?

Nisam nikada razmišljao na takav način. Broj ovisi o njegovoj upotrebi. Ako je dvoje ljudi u publici na mom koncertu, onda nije sretan, a ako je dvije tisuće ljudi, onda je sretan.

Gradovi u Vašem životu su Split, Zagreb i Rijeka. Rijeci ste posvetili pjesmu *Rijeka snova*. Znači li to da Vam je ona najdraži od navedenih gradova? Planirate li nastaviti živjeti u Rijeci?

Da, lijepo mi je u Rijeci, tamo se dobro osjećam, zato sam tom gradu i posvetio pjesmu. Svakako, Split mi je grad u srcu. To je moj rodni grad, tu je moja obitelj. Sa Zagrebom sam vezan zbog posla, tamo provodim dobar dio života. Kada me pitaju gdje živim, najčešći odgovor je - u autu.

Sjećate li se svojega prvog susreta s gitarom? Je li to bilo presudno za ovo što ste postali?

Sjećam se prvog susreta s gitarom. Zanimljivo je to što nisam namjeravao svirati gitaru. Na nagovor roditelja upisao sam glazbenu školu i šest godina svirao samo klasičnu gitaru. U to je vrijeme gitara bila veća od mene. Nisam ni slutio da ću njome jednog dana zarađivati svoj kruh.

Vaša je majka u jednoj emisiji izjavila da joj je drago što ste sretni zbog ovoga čime se bavite, no žao joj je što niste završili fakultet. Što ste studirali?

Studirao sam elektroniku na FSB-u u Splitu. Došao sam do četvrte godine, no tada sam već bio u glazbenom svijetu s *Davolima* i stalno sam bio na putovanjima. Došlo je vrijeme da se odlučim između fakulteta i glazbe. Odlučio sam se za glazbu. Nakon toliko godina to se pokazalo ispravnom odlukom. No, zbog rata i nedostatka posla, odlučio sam završiti višu školu. Čak je napisan i ukoričen i diplomski rad! Kada sam ga trebao predati, bio sam na putovanju i tako ga nikada nisam pre-

Pjevač Neno Belan

dao. Mama tada nije bila sretna, ali danas na to drukčije gleda.

Na početku *Đavoli*, sada *Fiumensi*. Što je kod njih isto, a što drukčije? Imate li i dalje kontakte s *Đavolima*? *Đavoli* su njegovali stil 50-ih i 60-ih godina i u glazbi i u modi. *Fiumensi* su grupa današnjeg trenutka, zvuče moderno. Ono što im je zajedničko, to sam ja. Ja ih povezujem načinom pjevanja. Grupa *Đavoli* dobila je ime po jednoj vragolastoj djevojci. Bilo nam je odično, no došao je rat i više se nije toliko sviralo pa smo se i mi rastali. Odselio sam u Zagreb i nastavio sa solističkom karijerom.

Izjavili ste da je u Vašem repertoaru 99,9% ljubavnih pjesama i *Ka'Vanna*. Znači li to da ovaj koncert povodom dana zaljubljenih nije slučajno pripao Vama?

Da, uvijek ima povezanosti između dana Valentinova i naših koncerata s obzirom da su naše pjesme uglavnom ljubavne.

Između ostalih pjevali ste s Massimo. Biste li njega istaknuli kao Vama dragog pjevača i ima li na hrvatskoj glazbenoj sceni još onih koje bi izdvojili kao dobre?

Ljude s kojima sam surađivao kao što su pokojni Dino Dvornik, Zorica Kondža, Massimo uvijek cijelim. Nadam se da će biti takvih suradnja i dalje u mojoj karijeri. Ima još niz pjevača s kojima bih volio raditi.

Što je važno da bi pjesma postala hit?

Puno puta sam se prevario u životu. Kada sam u studiju mislio kako će neka pjesma biti hit, dogodilo se da kasnije bude nezamijećena. S druge strane, za neke pjesme nisam bio siguran. *Rijeka snova* je danas hit, a ja to nisam očekivao. Hit može biti i loša pjesma, dok dobra pjesma ne mora biti hit, a može se i poklopiti. Nikada se unaprijed sa sigurnošću ne zna hoće li pjesma biti hit, ali srećom, imam Bogom dan talent da napravim dosta dobrih pjesama. Imam dosta pjesama, a i dosta hitova i nadam se da će tako biti i ubuduće.

Osvojili ste više puta nagradu *Porin*. Što Vam ta nagrada znači?

To je nagrada struke, priznanje od samih kolega. Jedno lijepo priznanje, no i bez njega bih nastavio raditi. Za potpuni uspjeh *Porin* je jedna kockica u mozaiku. Meni je najveća nagrada publika koja pjeva moje pjesme. Nakon toliko godina rada, imam raznoliku publiku, od srednjoškolaca, preko svoje generacije do starijih ljudi. Najljepši je osjećaj kada mladi ljudi znaju moje pjesme koje su starije od njih samih.

Naše novinarkе s poznatim pjevačem

Pregledavali smo Vaše spotove. Videospot uz pjesmu *Kiša* obiluje prekrasno snimljenim kadrovima. Kolika je Vaša uloga u nastajanju spotova Vaših pjesama?

Redatelj je taj koji određuje finalnu varijantu spota. Obično je njegova ideja, a i ja kao autor pjesme mogu dati svoje prijedloge. U spotu pjesme *Kiša* prihvatio je da se snimi jedan dio na otoku Braču, u rodnom mjestu moje majke.

Kako Vam se sviđa naš grad? Rekli ste da je Rijeka - hrvatski New York, Split - hrvatski Los Angeles, Zagreb - hrvatski Chicago, a Varaždin?

Prekrasan, civiliziran, barokni grad i kulturni ljudi. Imam i prijatelje ovdje. Varaždin me podsjeća na sjevernoeuropske gradove samo što je manji. Rekao bih da je to hrvatski *Pragić*.

Jeste li ikada živjeli u učeničkom ili studentskom domu?

Nikada nisam živio u domu. Go-

dinu dana sam bio na odsluženju vojnog roka i dvadesetak nas je živjelo u jednoj spavaonici, pretpostavljam da je to slično učeničkom domu. Sigurno je zabavno upoznati nove ljude.

Poručite nešto našim učenicima. Možda nešto o tome što treba učiniti da budeš uspješan u životu i što uopće znači biti uspješan?

Čovjek je uspješan u životu ako je zadovoljan sam sa sobom. Prvenstveno moraš vjerovati u sebe, biti marljiv i uporan. Svaki život ima uspona i padova, ali treba ići prema svom cilju koji će se jednoga dana sigurno ostvariti.

Smatrate li Vi da ste uspješni?

Ja sam zadovoljan u životu što znači da sam uspio. Kao što vidite, smiješak mi je češće na licu nego tuga. Bavim se poslom koji volim, mogu živjeti od toga i to ja smatram uspjehom.

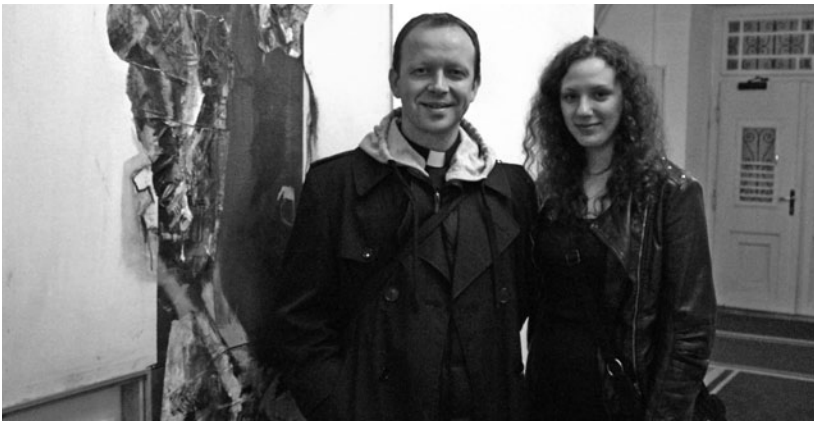
Martina Car i Mihaela Zidarić

Nemojte biti *copy paste* krilatice *Živim kao većina mladih*.

Pokažite da postoje vječne vrednote koje su bile i uvijek će biti aktualne.

Budite ljudi po mjeri!

Vlč. Tihomir Kosec iz Trnovca kraj Varaždina povjerenik je za mlade Varaždinske biskupije. Župni je vikar (kapelan) župe sv. Fabijana i Sebastijana u Varaždinu, kao i duhovnik ZMVK-a (Zajednice mladih vjernika katolika). Ponekad je i naš gost. Tihomir i naši učenici družu se povremeno u našem domu. Za one koji ga nisu upoznali ili ga žele bolje upoznati, izdvojili smo neka Tihomirova razmišljanja.

Velečasni Tihomir s novinarkom Mihaelom

Vlč. Kosec, predstavite nam se. Odakle ste, koju ste srednju školu završili?

Moji roditelji vjerojatno su slutili da ću biti tih i miran pa su mi dali, u nadi da će se njihova očekivanja ispuniti, ime Tihomir. Rođen sam 14. 5. 1975. god. kao treće dijete, poslije brata i sestre i prije najmlađe sestre, s kojima sam proveo lijepo djetinjstvo u rodnom Trnovcu. Završio sam Srednju strukovnu školu, smjer zanatski stolar.

S kakvim problemima ste se susretali kao tinejdžer?

Problemi su uvijek bili vezani uz pojam autoriteta. Osjećao sam da stariji svojim iskustvom imaju pravo, ali i ja sam htio doći do izražaja, dati na znanje da sam važan, da imam pravo odlučivati. Zapravo se u meni odvijala ta

borba (*buntovnika bez razloga*) jer moji su roditelji, bez obzira na jednu tradicionalnost, čak i dosta strog odgoj, izuzetno poštivali moju volju. Ponajprije sam to doživio kad sam upisao Srednju strukovnu školu, a mogao sam, s obzirom na ocjene, upisati gimnaziju ili neku drugu zahtjevniju tehničku školu. Drugi je problem, kako sam ga ja doživljavao, bio vezan uz izlaske vikendom. Dok su moji vršnjaci već na debelo počeli izlaziti nakon osnovne škole, moji su me roditelji uspjeli zadržati unutar četiri kućna zida izgovorima tipa: "Još nije vrijeme, premlad si, treba ti samo još da upadneš u neko krivo društvo, ne zanima nas što drugi tvoji vršnjaci čine, u našoj obitelji stvari stoje tako, strpi se, doći će vrijeme."

Moram priznati da mi izlasci ni nisu toliko *falili* jer sam brzo počeo putovati po svijetu s obzirom da sam bio član jednog tamburaškog orkestra, u sastavu nekad velike firme *Varteks* i jer sam ubrzo, krajem trećeg razreda srednje škole, počeo svirati s vlastitim bendom. To mi je omogućilo da i sebi i svojoj obitelji poboljšam financijsko stanje, a i da počnem razmišljati o fakultetu za koji se isprva nisam odlučio jer je već brat studirao, a to nas je financijski iscrpilo. Svirkom se to promijenilo, ali ne samo to. Imao sam posao za koji je trebalo biti odgovoran, uvijek iznova učiti nove pjesme, biti u trendu, čuvati glas, tako da nisam stigao razmišljati o nekim tinejdžerskim mukama. Tu su onda počela i prva više-manje ozbiljna zaljublivanja, tihe patnje (gdje sam patio ja, ili gdje su patile sirote djevojke, uhh!), neke očaranosti i sitna razočaranja. Kad se čovjek zaljubi, onda su tu neka nova pitanja poput onoga je li važno neko moje zadovoljstvo koje iz te veze proizlazi ili ipak trebam više gledati na drugu stranu, kako se osjeća, uz bojazan da se tu djevojku ne povrijedi ili ne obezvrijedi. Uvijek sam u sebi osjećao da ne želim živjeti i ponašati se poput svih drugih mladih jer sam to doživljavao kao nešto što mi netko želi nametnuti. Ja sam htio biti drukčiji, originalan.

Kako i kada ste osjetili Božji poziv? Kako su Vaši najbliži reagirali?

Božji poziv uvijek je bio tu negdje. Od trenutka kad mi je mama rekla

ko klincu: "Kak bi ti bil lijepi svećenik!" i moje (preburne) reakcije nakon koje to majka više nikad nije ponovila, do polaska na Katedrski institut na Zagrebačkom teološkom fakultetu 1996. godine., a nakon neuspjelog upisa na studij šumarstva i završenog vojnog roka tijekom kojega sam sudjelovao i u *Oluji*. Posebno je taj poziv došao do izražaja kad sam ušao u jednu ozbiljnu vezu u kojoj je do tada gotovo neprimjetan tihi zov *Podi za mnom* počeo sve jače tuniti. To me gotovo slomilo. Osjećao sam se kao da si na križu, nitko ti ne može pomoći. S jedne strane je vrlo snažna želja za brakom, povezana privrženošću prema djevojci, a s druge strane osjećao sam se kao da ćeš iznevjeriti biser koji ti se nudi kao dar koji nije od ovoga svijeta. Prije ili kasnije to je trebalo puknuti i ja sam taj trenutak shvatio nedvoznačno: Bog me želi kao svećenika. Jasno, moji su, očekujući vjenčanje svojeg drugog sina (već sam imao 29 godina) ostali u čudu. Zapravo i svi koji su me poznavali kao *mužikaša* i zabavljača bili su iznenađeni, u pozitivnom smislu, ali i s određenom skepsom. Ni ja sam nisam vjerovao da ću uspjeti. Naime, dosta sam se dugo još kolebao. Ipak je to odluka za cijeli život, i to ne bilo kakva. No, to je tako dok želiš biti originalan i to moraš platiti – ali isplati se.

Vi i glazba – recite nekoliko riječi o sebi kao glazbeniku.

Glazba je moja druga (ili treća) ljubav koju sam zavolio otkad su mi roditelji kupili gitaru u 11. godini. Nekako mi se potkožila i jedno sam vrijeme planirao upisati studij glazbe, ali to je bilo dosta komplicirano, trebalo je polagati još neke ispite... Bilo je tu nekih vrlo zahtjevnih izazova nakon kojih sam shvatio da ću se glazbom baviti ipak više sebi

za dušu. No, vjerujem da to sebi za dušu ponekad dotakne i druge duše, stoga i glazbu doživljam kao jedan od načina komunikacije u kojem Bog sebe objavljuje. To je razlog zašto i dalje vježbam, ali kroz nju se i sam opuštam u večernjim satima koje želim, i opet, iskoristiti kvalitetno.

Neki mladi žele svoje prijatelje približiti Kristu. Na koji način bi to trebali?

Najprije mislim da trebaju biti originalni, ne se povoditi krilaticom *Tako svi žive* ili *Živim kao većina mladih*. Moje je iskustvo da sam se počeo zanimati za vjeru upravo stoga što sam, već u vrijeme svirke s bendom, drukčije razmišljao, nisam htio biti kao ostali, nisam koristio svoje, nazovi prednosti koje su mi se nudile kao glazbeniku. Važno je biti autentičan, imati autentičan, a ne glumljen odnos s Isusom. Kad budem vjeru doživljavao ne kao običaj, nego nešto osobno, susrećući se s Kristom vrlo intenzivno u molitvi i sakramentima i imao u sebi jedan nepoljuljan i snažan osvajački mir i zadovoljstvo, pa makar bio uskraćen kako to mladi ponekad misle, za neke slatke mladenačke ponude, tada će mladi u meni gledati jedan vrlo jak izazov. Možda će to biti praćeno podsmijehom u početku (jer takve su reakcije dok se nešto ne razumije), ali kasnije će to riječi u stav poštovanja koji se neće možda na glas priznati, ali tako će u sebi razmišljati. Jasno, može se dogoditi i drukčije mišljenje, no o tom-potom.

Što mislite o tetovažama? Smije li se jedan vjernik tetovirati? Je li to nužno loše?

Ja volim sebe – to je inače zapovijed Božja: *Ljubi bližnjega kao samoga sebe*. Poštujem svoje tijelo, a onda i kožu koji mi je Bog preko mojih roditelja dao. Tamo negdje

u 17. godini htio sam si staviti *pe-arcing* u uho jer je to bila moda, no kad su to svi počeli činiti povodeći se primjerima osoba s TV-programa, shvatio sam da ću učiniti krivo. Tetovaža može biti želja da pokažem da sam drukčiji, no pokazati da si drukčiji možeš na različite načine bez da uništavaš svoju kožu. Prije ili kasnije tetovaža će te, s obzirom da koža stari, nagrđivati, podsjećati na možda i neku glupu odluku koju si donio iz ovog ili onog razloga. Kad bih pobrojao sve trenutke koji su me u životu snalazili i koje sam mogao zapisati na svoju kožu, tijelo bi mi bilo prekriveno raznim slikama. Doduše, te trenutke sam i obilježio time što sam jedno vrijeme puštao dulju kosu, nosio hlače tako nisko da sam jedva koraćao, puštao bradu, dulju, kraću, jareću, imao zulufe na špicu da se porežeš na njih, šišao se do gole glave itd. Sve je to dio odrastanja koji svatko od nas mora proći, ali to se danas ne vidi, to je, uostalom, dio moje intime. Zašto bih nosio na svojoj koži povijest svojih dobrih ili loših raspoloženja da to svi vide. Što se nas vjernika tiče, mi smo tetovirani pečatom Duha svetoga. To je unutarnji pečat koji bi trebao biti vidljiv u ponašanju koje se manifestira u našim tjelesnim djelima. Kao što ni odijelo ne čini čovjeka, tako ne čini ni tetovaža, nego naša djela. Ne riječi, nego djela da drugi vide vašeg nebeskog Oca i zbog vaših ga djela slave. Tako to, u mojoj parafrazi, govori sveti Jakov. Što se tiče tetoviranja, možda još samo jedan primjer. Jedan dobar dečko, kršćanin, dao si je istetovirati lik đavla na ruku. Na koncu je gotovo zaglibio u sotonizmu i zamalo izgubio sebe i svoj život. Budući da je netko molio za njega, a i on je vjerojatno u tim tamnim trenucima zavapio Bogu i Majci Božjoj, uspio se izvući iz tog gliba.

Natalija i Marija na Susretu mladeži u Dubrovniku s mladima iz Varaždinske biskupije i velečasnim Tihomirom

Nakon tog iskustva dao si je istovirati Marijin lik na drugu ruku. To je jedno svjedočanstvo koje ti govori – razmisli što radiš, ne povodi se baš za svakim primjerom, budi originalan, slušaj provjerene savjete starijih i mudrijih - zbog iskustva, ne žele ti zlo.

Naše učenike zanima smijemo li mi, sljedbenici Kristove riječi, slušati tešku glazbu, npr. heavy metal? S glazbom je slično kao i s tetovažom. Nije sva teška glazba loša. Treba slušati riječi, treba vidjeti kakvo ponašanje kod tebe izaziva. Ukoliko te navodi na destruktivne misli, ukoliko te navodi na konzumiranje alkohola, droge, iskorištavanje i upuštanje u nemoralna ili bludna djela, onda ona svakako nije dobra. Nedavno smo imali tribinu *Evandjelje na ulice* koju su organizirali članovi *punk* skupine, a koji u svojim tekstovima veličaju Isusa Krista koji ih je, doslovce, povukao s dna. Sad pjevaju njemu u čast. Svojevremeno nam je jedan dominikanac koji je govorio o utjecaju rock glazbe na mlade, posvjedočio da je narodna glazba (čitaj *cajke*) puno opasnija i destruktivnija nego dobra rock sladb. Inače, slušam raznovrsnu glazbu. Heavy metal ima svoje glazbene virtuoze. Uživam u toj vještini, ali isto tako kao i kod

svake druge glazbe i na svakom drugom instrumentu.

Kako se možemo oduprijeti svjetovnim, materijalnim vrijednostima?

Treba imati vjere. *Pravednik će živjeti od vjere*, kaže psalmist. To, međutim, znači da treba upoznati osobu Isusa Krista. Vjerujem da ne postoji nitko na ovoj zemlji tko ne bi bio zaintrigiran osobom Isusa Krista. Jednom kad ga upoznaš iz zapisanog evanđeoskog iskustva, on ti mijenja život iz dna, iz tame ga preobće u svjetlost, iz površne radosti u duboku i živu radost. Ono što naši mladi često vide medijski je ponuđena slika o Crkvi, o svećenicima, o kršćanima kao drugorazrednim članovima ovog našeg društva (ponekad se stvara takav dojam). Na drugoj pak su strani oni koji su moderni, progresivni, lijepi, pametni, slobodni činiti i biti što im je volja. Kod Crkve upoznaju ljušturu, običaje, povijest, skandale, ali ne i osobu Isusa, kao ni snagu njegova Duha da nas mijenja, a u svjetovnim ponudama ne vide da se radi o vrlo vješto zamaskiranim kvazivrednotama. Kada govorim o sebi i o svom odnosu prema materijalnim vrednotama, moram reći da se, što se Crkve tiče, nisam zaljubio u običaje ili obredne rituale, nego u snagu

i ljepotu osobne istine prisutne u čovjeku Isusu Kristu koji je za mene dao svoj život. Tek kada sam njega upoznao, sve ostalo mi je postalo drugotno, manje važno. Dakle, imati Krista uz sebe znači realno se postaviti prema svemu tjelesnome što nam svijet nudi.

Što poručujete mladima Učeničkog doma?

Eh, budite originalni! Nemojte biti *copy paste* krilatice *Živim kao većina mladih*. To još može proći u odijevanju, ali u životu, u ponašanju, pokažite da postoje vječne vrednote koje su bile i bit će uvijek aktualne. Ne bojte se biti Božji – tko bi za nas dao život kako je to dao njegov sin Isus?! Budite radosni, imajte svoje snove, nastojte ih ostvariti, ali ne na štetu drugih. Učite, budite plemeniti, budite poštene, budite pravedni, istinoljubivi i bit ćete pravi. Budite ljudi, budite čovjek po mjeri, za vjernike bih još dodao, po mjeri Isusa Krista. Uostalom, čovječnost mu je priznao jedan od najvećih bezbožnika i Isusovih zemaljskih suvremenika, Poncije Pilat, rekavši *Ecce homo* - Evo čovjeka. Stoga, rekne li netko za vas da ste čovjek, znajte da ste dobili najveću pohvalu i da uspijevate u svojoj najvažnijoj zadaći. Svako vam, od srca i od Boga dano, dobro!

Mihaela Zidarić

Braća i sestre zajedno u domu

Sestra ko sestra,

Primijetili smo kako je ove godine u domu više braće i sestara te smo im odlučili posvetiti članak. Upitnikom i razgovorom s njima doznali smo neke zanimljivosti, prednosti i mane njihovog zajedničkog boravka ovdje.

Idemo redom. Nije ih bilo baš jednostavno okupiti. Kao i inače, ima onih koji rado surađuju i onih koji se ne žele ni fotografirati. Zato, ako nekog od njih niste našli u našem prilogu, ne znači da smo ih zaboravili. Eto najzanimljivijih odgovora onih raspoloženih za razgovor.

To smo mi

Sestra & sestra (& sestra)

Emanuela i Natalija
Žabčić

Marta i Mihaela Šarec
Ana i Marija Duljak
Glorija, Tamara i Ivona
Mrazović

Sestra & brat

Lorena i Karlo Jurišić
Monika i Željko Bezak
Mateja i Dejan Svržnjak
Ružica i Valentino Višak
Tamara i David Adžaga
Anastazija i Vinko Ovčar
Martina i Josip Matić
Monika i Mirko Kuzmić
Anastazija i Patrik Banek

Brat & brat

Stjepan i Luka Lončar
Martin i Matija Ledinski
Petar i Karlo Benko
Mihael i Dražen Baketarić

O utjecaju sestre/brata na odluku o dolasku u dom

Monika B.: Nisam bila sigurna hoću li doći u Varaždin, ali kad sam shvatila kako je bratu tu lijepo, odlučila sam doći u dom. Dobila sam zadatak od roditelja da tu i tamo pogledam što Željko radi.

Ružica V.: Moj stariji brat Ivan nije utjecao na moju odluku. Došla sam zbog škole, no činjenica da me u domu dočekao on, olakšala mi je prilagodbu. Isto tako ni ja nisam utjecala na Valentinov dolazak, ali osjećaj da smo svi zajedno u domu, puno je značio.

Emanuela Ž.: Ja sam od nas triju sestara prva došla u dom. Natalija još nije znala hoće li biti u školi u Novom Marofu ili u Varaždinu, no bilo mi je jako drago kad

Tamara i David Adžaga

mi se pridružila. Sljedeću godinu pridružila nam se i treća sestra. Puno nam je lakše što smo zajedno jer smo jako povezane.

Marija D.: Sestra i ja došle smo zajedno. Naš tata i naša teta stanovali su u ovom domu i rekli su da će nam biti dobro, a odlučilo je to što u Križevcima nismo mogli upisati željena zanimanja.

Braća Mihael i Dražen Baketarić

brat ko brat!

Martina M.: Brat je želio ići u Glazbenu školu, a ja sam mu iz svog iskustva govorila da je ta škola dobra, tako da uopće nije bilo dvojbe hoće li doći za mnom ili ne.

Tamara M.: Ivona je došla prva pa sam i ja odabrala istu školu. Pridružila nam se i Glorija da ne budemo svaka u drugom mjestu, što pojednostavljuje i roditeljima i nama.

O prednostima i nedostacima zajedničkog boravka u domu

Monika K.: Lakše mi je u domu s bratom zato jer znam da, dogodi li se što, imam uz sebe nekoga tko će mi pomoći i tko me najviše razumije.

Karlo B.: Biti s bratom u sobi nekad je i problem jer se lakše posvađamo.

Ružica V.: Kao starija sestra osjećam odgovornost za svojeg mlađeg brata, pazim da se ne povede za lošim društvom i malo se brinem kako će biti kad ja odem iz doma.

Blizanke Marija i Ana Duljak

Patrik B.: Imam osjećaj odgovornosti za mlađu sestru, ali ne u smislu bojazni da bi mogla upasti u loše društvo jer sam siguran da bi ona to sama mogla prepoznati. Odgovornost je vezana uz to što bih joj trebao pomagati oko obaveza vezanih uz školu, no to nažalost rijetko činim. Ona se i bez toga dobro snalazi, ima dobre ocjene.

Lorena i Karlo Jurišić

Monika i Mirko Kuzmić

Anastazija B.: Imam osjećaj da je Patrik meni više mlađi nego stariji brat i ja njemu više naređujem.

Tamara A.: Drago mi je da mi je brat tu, moram brinuti za njega, paziti da redovito uzima svoju terapiju i da mu se vezano za bolest ne bi nešto dogodilo. Isto tako, kad sam ja završila u bolnici, on mi je bio velika podrška.

Josip M.: Uz sestru sam se lakše i brže prilagodio školi i domu ali i upoznao grad.

Ana D.: Marija se ponaša kao da je preuzela obavezu roditelja, što mi malo ide na živce, a ujedno je naporno i to što me stalno tjera učiti.

Marta Š.: Prednost je biti sa sestrom, zato jer ona počisti sobu pa ja ne moram, a i zato da možemo zajedno vježbati za orkestar.

Željko B.: Nisam baš sretan. Mama zna sve o meni otkad je seka tu!

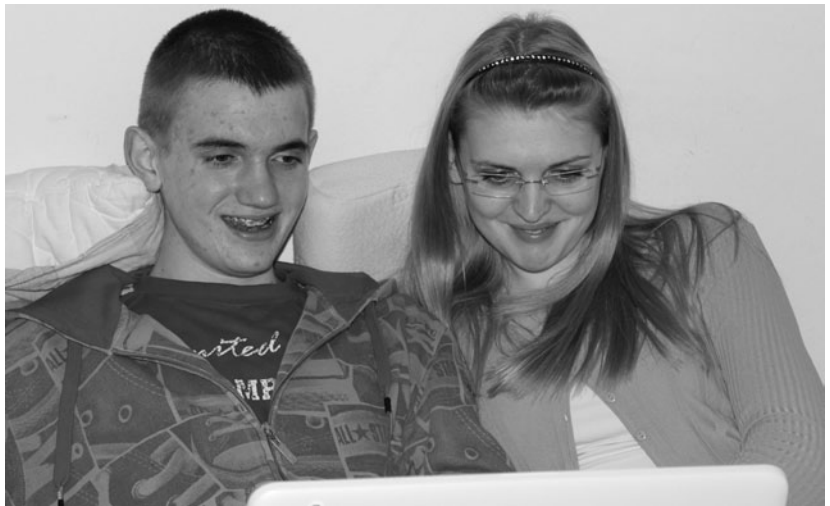

Patrik i Anastazija Banek

Ono što cijenim kod svog brata/sestre

Patrik B.: Cijenim to što je dobra i korisna i ima dobar digitron za mene.

Anastazija B.: Iskren je, uvijek veli ono što misli, mogu ga sve pitati i znam da ću uvijek dobiti pravi odgovor, a i sluša me!

Valentino i Ružica Višak

Monika K.: Cijenim to što me baš uvijek može razveseliti, kao i njegovu odgovornost prema meni jer me stvarno jako pazi i prati moj svaki korak. Znam da mi hoće sve najbolje.

Ružica V.: Uvijek je tu, nasmije me sa svojim fiksnim idejama (npr. odveo nas je na kavu preko zaleđene staze – svi smo popadali!).

Valentino V.: Što da velim? Sestra ko sestra!

Lorena J.: Karlo je jako zabavan, iskren, drag, uvijek je tu za mene. Malo je sramežljiv, no nadam se da će ga to proći. Tu se još nije toliko opustio kao kod kuće.

Željko B.: Cijenim to što mi kupuje kartu za vlak kad mi ponestane novaca i to što me sprječava da ne napravim neku glupost koja mi padne na pamet.

Monika B.: Uvijek je tu za mene kad treba, kao kad mi treba pomoć iz matematike, on mi pokaže i savjetuje me.

Tamara A.: On je dobar i kad ga trebam, uvijek je tu, dobro se ponaša prema meni, poslušna sve moje gluposti i izjave.

Karlo B.: Duhovit je, a i zna me nekad nasmijati od srca. Kod njega cijenim sve, činjenicu što imam više-manje dobrog brata.

Petar B.: Brat me zna nasmijati, a rijetko me zna ismijati. Kad mu povjerim neku tajnu, na žalost ju brzo podijeli s drugima. Cijenim što Karla nema baš puno u sobi pa uglavnom imam svoj mir.

Marija D.: Cijenim što možemo o svemu razgovarati, iako neki misle da se ne volimo, baš smo si dobre.

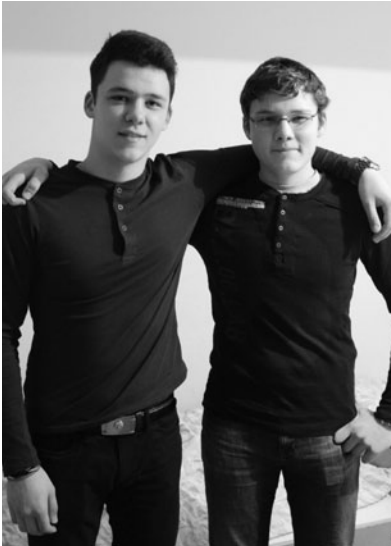
Ana D.: Pomaže mi dosta i u tome je (ponekad malo previše) uporna.

Emanuela Ž.: Sretna sam što ju imam i što me trpi, ne bih se mogla zamisliti bez nje jer je tu cijeli život. Pitam se bih li bez nje uopće bila ista osoba.

Mihaela Š.: Cijenim njeno poštenje i iskrenost, iako uvijek ja čistim! I kod kuće je tako.

Nerazdvojne Glorija, Ivona i Tamara Mrazović

Karlo i Petar Benko

Što je bolje – zajedno u sobi ili što dalje?

Dražen B.: Lakše mi je s bratom u sobi, dugo ga poznajem i bolje je tako nego s nekim strancem. Mihaelu je puno bolje zato što sam ja stariji i odgovorniji od njega. Osjećam i odgovornost prema roditeljima. Mihael me slabo sluša.

Marta i Mihaela Š.: Dobro je što smo u istoj sobi, dijelimo zajedno sve troškove, imamo zajedničke stvari, dogovaramo se što će koja raditi, podijelimo obaveze.

Emanuela i Natalija Žabčić

Tamara M.: Dobro je da smo zajedno. Slažemo se sve tri zajedno i svađamo se sve tri zajedno!

Lorena J.: Žao mi je što ne mogu biti s bratom u sobi jer bih se tako još više osjećala kao kod kuće.

Mudre (bratske) misli

Lorena J.: Braća su i podrška i prijatelji u isto vrijeme i mislim da bi nam bilo jako dosadno da ih nema.

Ružica V.: Bili bismo previše razmaženi da smo sami.

Marta Š.: Da nema sestre, soba bi

bila puno više zamazana!

Martina i Josip M.: Iako postoje stvari koje bismo podijelili samo s najboljim prijateljima, brat i ja si vjerujemo, podržavamo se i povjeravamo si tajne.

Tamara M.: Sad kad smo zajedno u sobi, više smo se zbližile.

Dražen B.: Boravak u domu znači brže osamostaljenje i veću odgovornost. Nedostaje nam sestra, naš grad, okruženje i zrak!

Ana Denžić, Martina Car i Martina Cikač, prof.

Martina i Josip Matić

Mihaela i Marta Šarec

Istraživanje o imenima u domu

Najčešće nas zovu: Ivan! Marija!

Koja su najčešća imena u našem domu? Da ste nas pitali prije, nabrojali bismo vjerojatno ona koja se ne nalaze u naslovu, a naslov vam je odgovor na naše pitanje. Proveli smo istraživanje o najčešćim imenima u našem domu i dobili zanimljive rezultate. U domu imamo četiri Marije, Mateje, Mihaele, Monike i Petre, a najčešće muško ime je, očekivano, Ivan, njih u domu imamo osam.

Mateje – Šilinić, Blašković, Jurenc i Svrznjak

*Tri Marije- Duljak, Zidarić i Horvat.
Nedostaje Marija Sokač*

Mateja

Značenje: Dar Božji
Prezime: Blašković, Jurenc, Svrznjak, Šilinić
Nadimak: Tea, Teić
Mateji B. ime je dao šestogodišnji brat, a Mateji J. djed Matija (pogodite zašto!) Svaki 200-ti stanovnik Kalnika zove se Mateja, a jedna od njih je učenica našeg doma!

Šarec, Žganec, Zidarić i Kunić- Mihaele

Mihaela

Značenje: Jednaka Bogu
Prezime: Kunić, Šarec, Zidarić, Žganec
Nadimak: Ela, Miha, Miško
Mihaela Š. trebala se zvati Lucija, no kad se rodila, tata je rekao da će biti Mihaela. Mihaeli Z. je mama izabrala ime jer je oduvijek željela imati Mihaelu.

Mateja! Mihaela! Monika! Petra!

Marija

Značenje: Ona koju Bog ljubi
Prezime: Duljak, Horvat, Sokač, Zidarić
Našim se Marijama sviđa njihovo ime i ne bi ga mijenjale. Sve su se naše Marije našle u 2. odgojnoj skupini kao i sve Mihaele!

Ivan

Značenje: Bog je milostiv
Prezime: Baketarić, Deglin, Kristić, Marinović, Poljak, Sambolec, Sokač, Šarčević
Nadimak: Ivač, Ivek, Ivančić
Svi naši Ivani zadovoljni su svojim imenom i ne bi ga mijenjali osim (I. S.) za 2.000.000,00 kuna! Većina Ivana u našem domu obiteljski su mezimci jer su najmlađi u obitelji.

Monika

Značenje: Redovnica, majka
Prezime: Bezak, Grgić, Kuzmić, Nekić
Nadimak: Monči, Moni
Monika Š. je treća sreća u obitelji (nakon dva brata). Sve naše Monike su iz obitelji s najmanje troje ili četvero djece. U razredu ih više zovu prezimenima nego imenima.

Petra

Značenje: Stijena, kamen
Prezime: Kulko, Raškaj, Stazić, Štajdohar
Nadimak: Pero, Petrić, Pero-Ždero
Petra R. trebala se zvati Lana, no baka je rekla da je to ime bez veze. Petra Š. misli da su Petre stijene od kojih se odbija sve loše i ono što bi ih moglo povrijediti.

Glorija Mrazović

Mi smo Ivani – Marinović, Deglin, Kristić, Sokač, Poljak i Sambolec. Nedostaju nam Šarčević i Baketarić.

Monike - Grgić, Kunić i Bezak, nikako da za fotografiranje sretnu Moniku Nekić

Sve su Petre tu. Kulko, Raškaj, Stazić i Štajdohar

Najbolje se osjeća kada čuje dobru pjesmu

Moj životni cilj je sreća

Odgovitelj Domagoj Andel, prof.

Recite nam nešto o svojem zanimanju. Gdje ste studirali?

Profesor sam povijesti i diplomirani arheolog. Studirao sam na Sveučilištu u Zadru.

Koje je Vaše najbolje iskustvo s nekog od arheoloških nalazišta?

Obišao sam sjeverozapadnu Hrvatsku i sjevernu Dalmaciju, ali najvrednije spomena je srednjovjekovni grob u Gori istražen 2011. godine. Različitim analizama utvrdili smo starost, čak i prehrambene navike nekad bogate žene. Bjelobrdski nalaz s osam S-karičica služio je kao ukras na glavi žena imućnijeg podrijetla.

Imate li kakvog ranijeg iskustva koja se tiču rada s djecom?

Prije dolaska u Učenički dom radio sam u udruzi Ivanečko sunce.

Jeste li zadovoljni radom u Učeničkom domu?

Da, zadovoljan sam.

Koji su Vaši životni ciljevi?

Za mene je životni cilj sreća. Že-

Domagoj Andel iz Ivanca jedan je od novih odgojitelja Učeničkog doma Varaždin. Odgojitelj je 4. odgojne skupine koju čine samo dečki. Nakon radnog vremena bavi se raznim aktivnostima – uživa u ribolovu, opušta se uz sviranje glazbe u bendu, istražuje. Zanimljivo. Upoznajmo ga!

lim biti okružen dobrim ljudima i baviti se onim za što imam volju. Volio bih i dalje raditi s djecom, održati dobru suradnju s kolegama, opustiti se uz glazbu, tenis i ribolov.

Recite nam nekoliko riječi o ribičiji.

Član sam ŠRD Ivanec i rado odlazim na Bednju i Ivanečke ribnjake. Uživam u prirodi, sunčevim zrakama i dobrom društvu. Kod ribolova je puno toga spojeno u jedno. To je aktivan boravak u prirodi.

Možete li nam reći nešto o svojem glazbenom iskustvu?

Završio sam osnovnu glazbenu školu. Bio sam član zbora *KUD-a Rudolf Rajter*. Prije sam svirao bas gitaru, a sada sviram klavijature u grupi *Macrophonics*. To je grupa od pet članova koja već dvije godine svira domaću i stranu pop-rock glazbu. Pod starim imenom nastupali smo kao predgrupa Neni Belanu. Već se 18 godina aktivno bavim glazbom. To je moj ispušni ventil.

Što obožavate? Bez čega ne biste mogli živjeti?

Bez kave, definitivno.

Kojom bojom biste Vi opisali prijateljstvo?

Pravih prijatelja u životu ima malo. Prijateljstvo ne mora biti uzajamno pa na neki način sam

biraš prijatelja. Ono se ostvaruje razgovorom u kojem se očituje povjerenje. Važno je da u prijateljstvu svatko bira sam za sebe. Zato ga opisujem plavom bojom. Podsjeća me na more jer je nepredvidljivo, ali lijepo.

Kakvom se osobom smatrate?

Volim o sebi razmišljati kao o optimističnoj, društvenoj osobi. Duhovit sam i pozitivan, pravedan i vjerojatno tvrdoglav. Sve što radim, trudim se napraviti što bolje mogu. Siguran sam u sebe te ponekad i griješim, ali trudim se da se pogreške što rjeđe događaju.

Koji je vaš životni moto?

Nemam određeni životni moto. Najbolje se osjećam kada na radiju čujem neku dobru pjesmu. Ona mi se vrti po glavi i udobrovolji me. Obično je poruka te pjesme moj dnevni moto.

Gdje se vidite za deset godina?

Teško je gledati toliko unaprijed u današnje vrijeme. Kada bih mogao utjecati na različite okolnosti koje nam u životu određuju putove, vjerojatno bih volio za deset godina raditi isti posao koji radim i sada te u privatnom životu biti okružen prijateljima, članovima obitelji i potomcima.

Što biste poručili učenicima doma?

Poručujem da je planiranje vremena bitno. Sve se stigne ako se

čovjek dobro organizira. Tijekom života prioritete se mijenjaju - danas jedno, sutra drugo. Sada bi vam trebala biti važna škola, a nakon završene škole drukčije ćete birati prioritete.

Naslijedili ste od ravnatelja vođenje Šahovske grupe u domu. Kako je raditi s učenicima i što je po Vašem mišljenju razlog kontinuiranih uspjeha šahista na domskim natjecanjima?

Šahovsku grupu u našem domu prije mene vodio je prof. Dražen Piskač, a nakon njegovog imenovanja za ravnatelja ostalo je slobodno mjesto voditelja Šahovske grupe. Budući da poznajem pravila šahovske igre, počeo sam voditi šah. Učenici pokazuju veliko zanimanje, ne samo za ovladavanje šahovskom igrom, već i za unapređivanje svojeg znanja. Također, druženjem i razgovorom o šahu razvijaju međusobne prijateljske odnose. Osobno se trudim približiti igru svima koji pokazuju interes za šah, neovisno o tome jesu li u pitanju osnove šaha ili produbljivanje već stečenoga znanja. Naš dom ima dugotrajnu tradiciju njegovanja šahovske igre te samim time i niz uspješnih rezultata na regionalnim i državnim *Domjadama*. To treba ponajprije zahvaliti kvalitetnom radu s učenicima, ali i samim učenicima koji su motivirani za postizanje takvog rezultata i međusobno dijele znanje kako bi bili jači kao tim. Taj natjecateljski karakter svakako je motivacija za postizanje rezultata, ali mi imamo i mnogo učenika koji samo rekreativno igraju šah, što se često može vidjeti u holi našega doma. Najveće mi je zadovoljstvo kad na različitim mjestima u domu vidim da se učenici družu uz šah.

Želite li još nešto podijeliti s nama? Volim rad u Domu i arheologiju.

Strastveni ribič, iako je riječ o ekstremno opasnom sportu!

Ako nekoga nešto zanima o arheologiji i povijesti, slobodno me potražite.

Zahvaljujem Vam na razgovoru. Hvala Vam što ste s nama podijelili svoja iskustva i hvala za savjete na-

šim mladima. Možemo li intervju završiti jednim vicem?

Kuca Bobi Rudiju na vrata.

Rudi pita: "Tko je?"

Kaže Bobi: "Pa ja!"

Kaže Rudi: "Pa kako ja??"

Mihaela Zidarić

Na jednom od arheoloških nalazišta

Vremeplov kroz školsku godinu 2013./2014. - drugo polugodište

Veljača, 2014.

Interaktivno predavanje *Spolni reproduktivni sustav i spolno prenosive bolesti*

Početkom drugog polugodišta u ambulanti doma održano je interaktivno predavanje o spolno prenosivim bolestima i spolnom reproduktivnom sustavu. Razgovor s učenicima vodile su medicin-

ska sestra Štefica Zajec i psihologinja Martina Cikač.

Cilj je bio saznati koliko učenici poznaju sebe i svoje tijelo te ih naučiti koliko je važno zaštititi se prije odluke o spolnom odno-

Medicinska sestra i psihologinja

Učenicice 8. odgojne skupine na predavanju

su. Radilo se u malim skupinama (odvojeno djevojke i dečki) tako da je svaki sudionik imao priguđu pitati što ga zanima i naučiti nešto što do sada nije znao ili je znao djelomično.

Neka djeca kod kuće o toj temi ne razgovaraju sa svojim roditeljima, a možda se i srame pitati te im je ovo predavanje sigurno pomoglo u pronalaženju odgovora na neka osjetljiva pitanja.

Obilježen 7. Tjedan psihologije

7. Tjedan psihologije u Hrvatskoj (17. – 23. veljače 2014.) u domu su obilježile psihologinje Martina Cikač i Emilija Košćak sljedećim aktivnostima:

- Izložbom likovnih radova učenika na temu *Izrazi emociju na papiru*. Izloženi su radovi učenica Petre Štajdohar, Sare Sudar, Stefani Trnovac i Gabrijele Turk.
- Predavanjem za članove Vijeća odgojitelja na temu *Samopoštovanje*.
- Radionicom *Prepoznaješ li osjećaj?* za predstavnike svih odgojnih skupina.

Navedenim aktivnostima psihologinje doma priključile su

Na radionici Prepoznaješ li emociju

se kolegama u Hrvatskoj u prezentiranju i promociji struke te su podsjetile učenike i djelatni-

ke kako im se mogu obratiti za pomoć i podršku kada im je potrebna.

Naša predstavnica na LiDraNu

Učenica Mihaela Zidarić uspješno je nastupila kao predstavnica našeg doma na LiDraNu u kategoriji scenski izraz. S mentoricom Nevenkom Dobrijević uvježbala je i recitala pjesmu fra Bonaventure Ćuka *Hoću li ja u raj*.

Stručno povjerenstvo u sastavu:

Vesna Stilinović, glumica,
Danijela Sabol, prof. i
Nataša Sajko, prof.

pohvalilo je nastup naše predstavnice što će sigurno biti dodatni poticaj za pripremu i nastup na dolazećoj *Domijadi*.

Mihaelin nastup na LiDraNu

Ovogodišnji LiDraNo održan je u Kulturnom centru *Ivan Rabuzin* u Novom Marofu u organizaciji Elektrostrojarske škole Varaždin.

Dan kada smo skinuli maske s lica

Euforične curke

Pobjednica maskenbala Cirkusantica s balonima

Fašnik, maškare, maskenbal. Kako god ga nazvali, bio je to dan koji smo obilježili na naš, već tradicionalan način. Zamaskirali se ili *oprali* lice i skinuli maske, sasvim je svejedno. Važno je da smo se zabavili i bar tu večer zaboravili na sve što nas tišti, muči, opterećuje i što nam smeta. Prethodila je radionica *face paintinga*. Prave li umjetnosti! Petra se potrudila učiniti neke osobe neprepoznatljivima!

Zatim maskenbal. Nije bilo baš puno maskiranih prijavljenih za mimohod, no to nije umanjilo zabavu. Komisiji za ocjenjivanje

najboljih maski predstavili su se:

Euforične curke, *Tres fantasticos*, *Žena mačka* i *Charlie Chaplin*, *Lađa ukletih* i *Cirkusantica s balonima*. Ocjenjivalo se na temelju izgleda, nastupa i predstavljanja te pjevanja karaoka.

Pobijedila je *Cirkusantica s balonima* (Ivona Mrazović), *Euforične curke* (Karlo Benko i Luka Baruškin) bile su druge dok su ostali potpuno ravnopravno podijelili treće mjesto. Svi su imali razloga za slavlje te se uz glazbu i ples slavlje nastavilo do kasnih noćnih sati! (A to je, kao što znate, po domskim pravilima do 22,00!)

Domske maškare

Valentino, dan zaljubljenih

Vodite ljubav, a ne rat, svojevremeno je poručio legendarni John Lennon. Većina ga je poslušala. I to ne samo za Valentino. No, taj je dan ipak poseban za zaljubljene i druge drage nam osobe. Prilika da poklonom, lijepom riječju, osmjehom i podrškom pokažemo nekome da nam je stalo do njega i da je za nas poseban.

U domu je sve bilo u znaku srdaca. Izrađena origami tehnikom u kreativnoj radionici, pod vodstvom odgojiteljica Kovač i Grđan, krasila su prigodne plakate, a jedno veliko srce izrađeno je za fotografiranje onih koji se vole. Iako je iza nas, želimo da je Valentino svaki dan!

Baš smo zaljubljeni!

Zarobljene u srcu

Ožujak, 2014.

Proljetna domska liga, pobjednici *Nepoznati!*

Doigravanjem četiriju najboljih momčadi domske lige završen je proljetni dio malonogometnog prvenstva. U uzbudljivim utakmicama polufinala najprije su *Nepoznati*, tek nakon boljeg izvođenja penala, svladali neugodne *Zagorske pajdaše* rezultatom 3:2.

U drugoj polufinalnoj utakmici *Zogerci* su napravili još jedno veliko iznenađenje i svladali *ZKV Team* 2:1. U borbi za 3. mjesto *ZKV Team* bili su uvjerljivi protiv razočaranih *Zagorskih pajdaša* i pobijedili 6:1. U samom finalu *Nepoznati* su pokazali svu svoju moć i kvalitetu te su također s visokih 6:1 pobijedili najveće iznenađenje proljetnog dijela prvenstva *Zogerce*. Strijelci za *Nepoznate* bili su tri puta Antonio Sirovec, dva puta Josip Đurinić i jednom Stjepan Hulec, dok je za *Zogerce* jedini gol postigao borbeni David Husnjak.

Konačni poredak

1. <i>Nepoznati</i>
2. <i>Zogerci</i>
3. <i>ZKV Team</i>
4. <i>Zagorski pajdaši</i>
5. <i>Vegani</i>
6. <i>HRB</i>
7. <i>Keksići</i>

Najbolji stijelac turnira je **Antonio Sirovec** iz momčadi *Nepoznati* s 10 postignutih golova. David Husnjak, Alen Hlevnjak i Ivan Deglin postigli su svaki po 9 golova. Nakon lige malonogometna sekcija Učeničkog doma nastavlja rekreativno igrati u dvorani Srednje strukovne škole, a početkom travnja sele se na vanjske terene i započinju pripreme za regionalnu *Domijadu*.

Uredništvo

Pobjednici dobro poznati Nepoznati

Zogerci su srebrni

ZKV Team zadovoljni trećim mjestom

Županijska i državna Smotra učeničkih zadruga – Klenovnik, Zagreb 2014.

Prepoznatljivi po originalnosti i jedinstvenosti

Učenička zadruga *Domček Varaždin* osnovana je 2008. godine i od tada je članica Hrvatske udruge učeničkog zadrugarstva.

Aktivnosti učeničke zadruge podijeljene su u pet sekcija koje često surađuju i međusobno se dopunjavaju. To su: *Fuzija stakla*, *Videosekcija i fotosekcija*, *Kreativna radionica*, *Aranžerska sekcija* i *Perlice*. Voditeljice sekcija su profesorice Jelka Grđan, Emilija Koščak, Gordana Kovač i Vesna Devčić.

Zahvaljujući sredstvima iz projekata, ali i značajnim prihodima od prodaje proizvoda fuzije stakla, kao i od usluga snimanja filmova i održavanja kreativnih radionica, Učenička zadruga *Domček Varaždin* izvrsno je opremljena. Posjeduje kompletnu opremu i materijale za

Izložbeni prostor naše zadruge privlačio je brojne posjetitelje

fuziju stakla, zatim videokameru, fotouređaj, prijenosno računalo i printer, kao i različiti potrošni materijal, alat, pribor, kalupe te ostalo potrebno za rad kreativnih i drugih radionica.

Koristimo svaku prigodu za sudjelovanje na prodajnim izložbama i sajmovima od kojih su najznačajniji *Špancirfest*, *Markov* i *Božićni sajam* u Zagrebu, *Kupuj-*

mo Hrvatsko, *Mladi poduzetnik* i druge. Od svog osnutka redovito sudjelujemo na Smotrama učeničkih zadruga gdje smo osvojili značajna priznanja. I ove godine sudjelovali na županijskoj Smotri u Klenovniku. Zahvaljujući jedinstvenosti i originalnosti proizvoda naše zadruge, koji svojom ljepotom plijene interes posjetitelja, pozvani smo kao gosti na državnu Smotru u Zagreb.

Našu su zadrugu, uz voditeljice, na smotrama uspješno predstavili učenici koji su bili najaktivniji u radu tijekom godine, a to su: **Ana Denžić**, **Lucija Banovec**, **Ružica Višak**, **Dino Šokec** i **Stjepan Hulec**. Izložbeni prostor bio je jedan od najposjećenijih te nisu izostali ni financijski rezultati. Nađete li se koji put u Hallerovoj u Varaždinu, dođite pogledati proizvode vrijednih ruku naših zadrugara. Nećete požaliti, a možda nešto i kupite!

Ana Denžić i Jelka Grđan, prof.

Lucija i Ružica na Smotri u Klenovniku

Radionica u kojoj je staklo, moje je najdraže mjesto u domu

I nemojte reći da nemate vremena. Želite li, naći ćete ga

Da, imala sam tu sreću! U ove tri godine koliko sam u domu, svaku sam godinu išla na *Domijadu* i Smotru učeničkih zadruga. S tih događanja iz godine u godinu nosim nova iskustva, prijateljstva, emocije, odlazak na prekrasna mjesta...

Kada dođeš u dom, imaš mnogo mogućnosti. Imaš izbor. Odlučuješ hoćeš li se uključiti u aktivnosti koje ti se pružaju ili ćeš spavati poslije podne. Moja je preporuka - ono prvo. Uključi se, radi, uživaj, druži se, nemoj tritati vrijeme. I isplatit će ti se na kraju, sigurno! Moja je najveća ljubav, među ostalim aktivnostima kojima se bavim, staklo. Vjerojatno čudno zvuči, ali radionica u kojoj je staklo, moje je najdraže mjesto u domu. Nisam znala ništa o tome dok nisam došla ovamo, no na prvi pogled mi se sviđjelo i počela sam učiti. Zaista se imalo što učiti ove tri godine, ali još mnogo tek trebam naučiti. Puno sam vremena provela u radionici. Bilo je dobrih i manje dobrih radova. Kad god je nešto ispalo dobro, morala sam nastaviti raditi jer sam znala da mogu, a onda kada mi nije išlo i kada je bilo loše, nisam odustajala jer sam htjela sebi dokazati da mogu. To je ono što me dovelo do svih nagrada i diploma koje sam, uz pomoć odgojiteljica, dobila.

Često sam slušala pitanja što radim tamo u radionici satima umjesto da sam vani s prijateljima. Rad sa staklom je ono u čemu sam katkad više uživala nego u sjedenju na klupici ispred doma

Ana zaljubljena u staklo

ili u domskom hodniku i razgovoru s ostalim učenicima. Uostalom, to me odvelo u Manchester, na smotre, na *Domijade*, među prekrasne ljude. Bilo je trenutaka kada nisam imala ideju što napraviti s tim staklom, no uz pomoć odgojiteljica uvijek sam napravila nešto. Svake je godine potrebno napraviti nešto novo, prepoznatljivo, posebno, nešto što će se i drugima sviđjeti i što će oni prepoznati. Zahvaljujući ideji koja je ove godine nastala slučajno u razgovoru s profesoricom Grđan, bila sam na *Domijadi*. Od ideje u glavi, preko skice na papiru, do konačnog proizvoda. Činilo se jednostavno, ali kad sam počela raditi, nije bilo. Od ideje za čiju skicu je bilo potrebno i previše vremena, do odabira stakla, odabira boja, čekanja da napokon izvadimo taj komad stakla iz peći. Trenuci sreće i zadovoljstva, a i trenuci kada bih najradije odustala. Ali isplatilo se! Došla sam na državnu *Domijadu* gdje su naši radovi opet ocijenjeni najboljima i taj se osje-

ćaj ne može opisati riječima. Uz to, ove sam godine stekla još jedno novo iskustvo, sudjelovanje u ocjenjivanju u učeničkom žiriju. Moram priznati da sada više cijenim rad svakog žirija, bez obzira o kojoj se vrsti ocjenjivanja radilo. Nije baš tako jednostavno kao što sam mislila. Novi ljudi i prekrasno raspoloženje uz more i sunce, to su stvari koje se pamte.

Smotra učeničkih zadruga je mjesto na kojem naučiš kako objasniti ljudima što radiš i zbog čega radiš, gdje naučiš podosta o poduzetništvu i gdje se opet dobro zabaviš i upoznaš nove ljude. Svi su ti događaji posebni, prekrasni i svaki ću pamtit, a moram priznati da je ponekad pala i koja suza sreće. Možda ću ovo jednom prepričavati svojoj djeci, tko zna. To je ono zbog čega znam da se isplatilo raditi i zbog čega ću nastaviti raditi.

I nemojte reći da nemate vremena. Želite li, naći ćete ga. Uključite se, radite i uživajte! :)

Ana Denžić

Uspjeti u čemu samo je jedna od stepenica prema sreći

Prvi put na Domijadi s odbojkaškom ekipom! I odmah drugo mjesto!

Postigli smo lijepe uspjehe i pažnje vrijedne rezultate. Pedesetak učenika i njihovih voditelja mentora sudjelovalo je u svim natjecateljskim kategorijama: od sportova, multimedije do kulture. U sportu smo se natjecali u malom nogometu, odbojci, šahu i stolnom tenisu.

Prvo mjesto osvojili su šahisti Mihael i Dražen Baketarić, Tomislav Premec i Vinko Ovčar pod vodstvom odgojitelja Domagoja Anđela te stolnotenisači Stjepan Hulec i Josip Stanković s voditeljicom Vesnom Devčić. Šahistice Sonja Domitrović i Petra Stazić bile su **druge** kao i odbojkaška ekipa: Draženka Kuzminski, Danijela Ledinski, Lea Tot, Marijana Baniček, Ivona Sedek, Karolina Štefanović, Sandra Hudinčec i Monika Kuzmić, pod vodstvom psihologinje Martine Cikač.

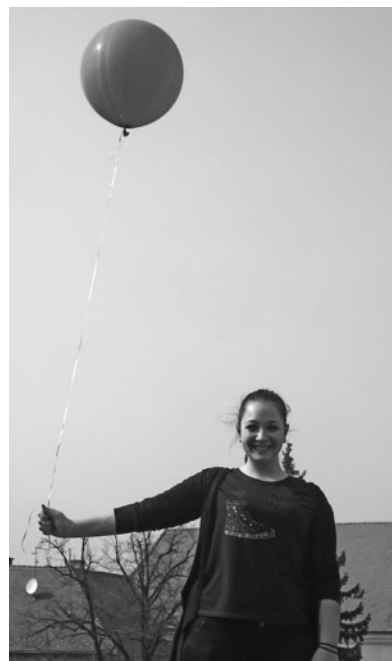
U multimediji, s voditeljicama Gordanom Kovač, Jelkom Grđan i Emilijom Koščak **prva su mjesta**

Garešnica je mali grad u blizini Kutine. Nama domskoj djeci nije bio previše poznat, no svi ćemo ga upamtiti po ovogodišnjoj, 39. regionalnoj Domijadi.

osvojili: u kategoriji slike Stefani Trnovec trima grafikama; u kategoriji primijenjene umjetnosti Ana Denžić i Marko Vida zdjelama i stolnim satovima te ponovo Stefani akvarijem (u kojem, nažalost, nije bilo ribica); u kategoriji videozapisa igrano-eksperimentalni film *Balon, ptica i ja* Tea Vukšana, Ivone Sedek, Ivane Branović i Lee Tot. Sara Sudar predstavila se u kategoriji skulpture, Lea Tot i Ivana Branović s fotografijom, Petra Štajdohar slikom te Dino Šokec, Marija Zidarić i Natalija Žabčić stolicama u salvetnoj tehnici.

U kulturnom dijelu susreta nastupila je Mihaela Zidarić recitacijom pod vodstvom Nevenke Dobrijević i osvojila **drugo mjesto**, dok su u glazbenom izrazu **prvo mjesto** osvojili Ivona Mrazović, Sonja Domitrović, Luka Leljak i Petar Ričko s voditeljicom Metkom Janjušević. Folklorna skupina u sastavu Mateja Blašković, Monika Kuzmić, Ivona Sedek, Lea Tot, Ivona Lukčin, Marija Sokač, Lorena Jurišić, Karlo Jurišić, Karlo Benko, Ivan Kristić i Ivan Sambolec osvojili su **drugo mjesto** pod vodstvom mentorice Metke Janjušević i vanjskog suradnika stručnog ko-reografa Krešimira Plantaka.

Svima čestitamo na uspješnim rezultatima, uloženom trudu i vremenu. Naravno, nisu svi mogli

Ivona u filmu *Balon, ptica i ja*

pobijediti, no najvažnije je sudjelovati i vjerovati u sebe i svoje potencijale. Također je važno pokazati svoje mogućnosti pred (domskim) svijetom i podijeliti svoje znanje i emocije. Učenica sam prvog razreda i ovo mi je prvo sudjelovanje na Domijadi (u ulozi novinarke), a nadam se ne i zadnje. Najljepši trenutci bili su oni u kojima smo pružali potporu jedni drugima, navijali, zviždali, čak i pustili koju suzu za svoje uz osjećaj ponosa dok su njihova imena prozivali među najboljima. Uspjeti u čemu samo je jedna od stepenica prema sreći.

Dalia Hajdina

Folkloriši s voditeljicom Metkom prije nastupa u Garešnici

Mihaela (zadnja desno) s recitatorima

Natjecatelji u multimediji s voditeljicom

Uspješni šahisti i šahistice s voditeljem

Varaždinci osvojili i Baško Polje

Dva tjedna nakon regionalne *Domijade* u Garešnici, pobjednici su otputovali na državnu *Domijadu* u Baško Polje. U prelijepom prirodnom okruženju, između mora i Biokova, rezultatima smo ponovo potvrdili da se u našem domu kvalitetno radi s djecom, da se prepoznaju njihovi potencijali i daje im se mogućnost razvijati i izraziti te potencijale.

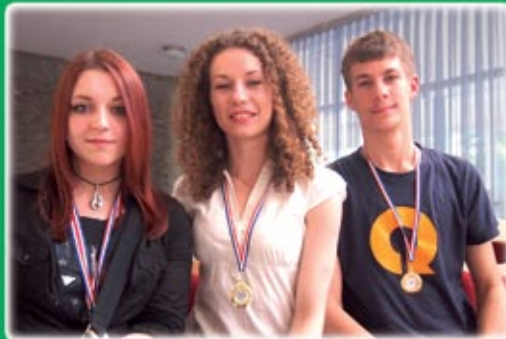
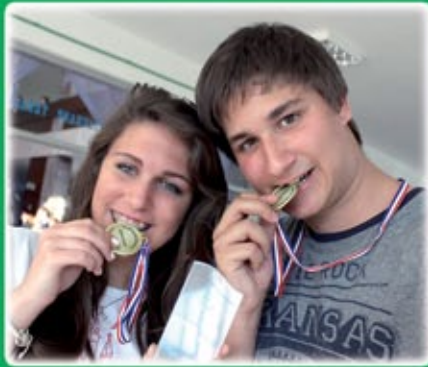
Prvo mjesto osvojili su: šahisti Dražen i Mihael Baketarić, Tomislav Premec i Vinko Ovčar s voditeljem Anđelom Domagojem; ocjenom učeničkog žirija glazbenici Ivona Mrazović, Sonja Domitrović, Luka Leljak i Petar Ričko s voditeljicom Metkom Janjušević kao i Ana Denžić, Stefani Trnovec i Marko Vida s voditeljicom Jelkom Grđan u kategoriji primijenjene umjetnosti. Učenički žiri dodijelio je **drugo mjesto** Stefani Trnovec i voditeljici Gordani Kovač u kategoriji slika i **treće mjesto** videozapisu *Balon, ptica i ja* učenika Tea Vukšana, Ivane Branović, Ivone Sedek i Lee Tot s voditeljicom Emilijom Koščak.

Stolnotenisačima Stjepanu Hulecu i Antoniu Trbusu za dlaku je izmaklo treće mjesto, no dali su sve od sebe i lijepo nas predstavili.

Moramo spomenuti i neumorne Tea Vukšana i Ivanu Branović koji su sva događanja zabilježili kamerom i fotouređajem, a dio toga možete vidjeti na sljedećoj stranici.

Ponosni na uspjehe naše djece, a posebno na primjerno i uzorno ponašanje na *Domijadi*, s medaljama i peharama vratili smo se u Varaždin.

Emilija Koščak, prof.

I
V
A
N
A

B
R
A
N
O
V
I
Ć

Tema broja

Prednosti i nedostaci života u domu

Razgovori

- ◆ s ravnateljem *Draženom Piskačem*
- ◆ s odgojiteljima *Nevenkom Dobrijević i Domagojem Anđelom*
- ◆ sa svećenikom *Tihomirom Kosecom*
- ◆ s liječnicom *Zemirom Medved*
- ◆ s pjevačem *Nenom Belanom*

Vremeplov kroz školsku godinu

Smotra Učeničkih zadruga

Domijada

Domske zanimljivosti